

«Ο ΕΙΣ ΦΑΚΕΛΟΣ ΑΝΗΚΕΙ ΕΙΣ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕ ΚΥΒΕΡΝΗΤΑ» (Σελ. 51)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^α DE NANTEUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ

[Συνέχεια · ἴδε σελίδα 49]

Η΄.

Η ΕΝ ΤΑΜΕΟΥΙ ΣΥΜΦΟΡΑ. — ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΩΝ ΑΙΚΜΑΛΩΤΩΝ. — ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ. — ΔΟΚΙΜΟΣ!

Μετά τὸν βομβαρδισμόν τοῦ ναυστάθμου τοῦ Φουατέου, καὶ τὰς ἐνδόξους ἐν τῷ ποταμῷ Μιν μάχας, ἡ νικηφόρος μοῖρα ἠχυροβόλησε πρὸ τῆς Μαρσού. Τότε ὁ ναύαρχος Κουρμπέ ἔλαβε διαταγὴν ν' ἀρχίσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς νήσου Φουρμύζης, κυριεύων πρότερον τὴν Κελούγκην καὶ τὸ Ταρμούι, ἐμπορικὰς πόλεις πρὸς βορρᾶν τῆς νήσου κειμένας καὶ ἀπεχούσας ἀλλήλων περὶ τὰ πεντήκοντα χιλιόμετρα.

Τὴν 2 Ὀκτωβρίου τέσσαρα μεγάλα θωρηκτὰ ἐστάθησαν πρὸ τῆς Κελούγκης. Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωκε τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσῃ τὸ πῦρ κατὰ τῶν ὀχυρωμάτων τὰ ὁποῖα ὑπερήσπιζον τὴν πόλιν. Συγχρόνως δὲ ἀποβατικὰ ἀγῆματα ἀποβίβασθέντα εἰς τὴν ξηρὰν κατεβίωξαν τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἐξεδίωξαν ἐκ τῶν θέσεων, τὰς ὁποίας κατέργε καὶ συνέλαβον πολλοὺς αἰχμαλώτους. Πλήρης ἐπιτυχία ἔσπευε τὰ γαλλικὰ ὄπλα τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἡ μοῖρα τοῦ ναύαρχου Λεσπὲς ᾤφειλε νὰ καταλάβῃ τὸ Ταρμούι· ἀλλὰ τὰ πολεμικὰ σκάρη δὲν

ἠδυνήθησαν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐν τῷ λιμένι, ἐπειδὴ οἱ κινέζοι εἶχον βυθίσῃ πολλὰς φορτηγίδας εἰς τὸ στόμιον αὐτοῦ· οἱ γάλλοι ἤξευρον ἐπίσης ὅτι τὸ στόμιον ἐκεῖνο ἐφυλάσσετο ἐπίσης καὶ ὑπὸ τορπιλλῶν, καὶ ὅτι ὁ σταθμὸς ἐξ αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ μεταδοθῇ εἰς αὐτὰς ὁ ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ, ἥτοι εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπισθεν σωρῶν βράχων μέχρι τῶν ὁποίων δὲν ἐφθάνον τὰ ὄβουζια.

Τὰ ἀποβατικὰ ἀγῆματα ἔλαβον διαταγὴν νὰ καταστρέψωσι τὸν σταθμὸν ἐκεῖνον καὶ νὰ καταλάβωσι τὰ δύο φρούρια τὰ ὁποῖα ἐκανονόβουν τὰ γαλλικὰ πλοῖα. Ἀρχηγὸς τῶν ἀποβατικῶν τούτων ἀγνημάτων ἦτο εἰς πλοίαρχος, ἔχων ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποπλοίαρχου καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς.

Ὁ γαλλικὸς στρατὸς κατ' ἀρχὰς ἐπροχώρησεν ἐν τάξει καὶ ἔδειξε πολὺ θάρρος, ἀλλ' εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ ὄρμου ἀπόστασιν, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχόντο εἰς τὸν δρόμον τὸν φέροντα εἰς τὸ Νέον φρούριον, δρόμον πετρῶδη, φρασσόμενον ἐκατέρωθεν ὑπὸ βράχων, πῦρ πυκνὸν καὶ φοβερὸν ὑπεδέχθη αὐτοὺς ἐκ πολλῶν συγχρόνως μερῶν, οἱ δὲ ναῦται τότε ἐδειλίασαν.

— Ἐμπρός! ἐφώναζον καὶ ἐπανελάμβανον οἱ ἀξιωματικοί.

ων μεγάλη ήτο η θαρραλή των Ρωμαίων !
 Ήρσαν τό θάρσαν από τους προτόνους ήμάς
 ως σγολέον ήμερόσεως και εξουσιαιησά και τό
 εξακον παλάστρον αματωχίας και αποθηρω-
 σεως. Και δια να μη ήμπεδάλη κανείς περί του-
 του δέν ελάττω μόνον τους ήμπεδάτους δολιχό-
 σφάλλωντα ήμπεδός εις τους αματωχούς δολιχό-
 των, αλλά εφάρσαν λείοντα και τριγείς και άλλα
 σαρκαθόρα ήθλια έχει καντά εις ένα υπέροχον του
 θάρσαν. Ουαίς δέ ήθελον ν' αζήθουσαν τάς συ-
 κινήσεις της αποθηρωμένης κλέος καρδίας των ή-
 βαλον τους χριστιανούς εις την πλάστην του θεά-
 τρου και εγάρτων κατακτατο των τά άγρια ήθλια,
 αλλάζόντες από χαράν εις τό φόβον έκείνο
 θέλμα του σπαργητού των άθρηωτικών σαρκαίων υπό
 των πειναιών ήθλιων !

Έτσι μίαν εφάρσαν ήθέσαν, με τάς πρώτας
 άκτής του ήλιου, οι Ρωμαίοι επλημμύθησαν τους
 όρμους της Ρώμης τρέχοντες προς τό μέγαλον
 αύτον θάρσαν, τό Κολοσσαόν. Αίτιός ό αύτορά-
 τος περιουχόμενος από τους εθνωματικούς της
 αυλής του δέν άσχησε να ήμπεδωθή εις τό θεα-
 τείον του. Δίον ό αύτοράτρω έκείνος ήτο ό σκλη-
 ρός, ό άπείθωτος Νέβων, ή αίμαχορός του σκλή-
 ρου έσώμων των σπαργητωχόλων έκείνων θεατρ-
 των ήδύκωτο τάσην άγρίων φάρη, όσην και ό
 πουλότερος των ήθλιων του.

Οι ήμπεδάτοι έμείθων εις την κοινότητα ό άγών
 άρχίζει ό άγών εξακολουθεί, τό αίμα πέει, και πο-
 τίλει την άμικον της κοινότητας. Πολλοί δέ από
 τους άθρηωτικούς έκείνους άσχησε, φαρμάς πάλιν
 μέτοι έσεσαν ό εις μετά τον άλλον έπι τό έδα-
 φος. Η ζωή των άλλων άθρηωτών ήμαξ με τό
 βίον αίμα των. Αυτοί ήμαξ με θαυμαστήν της ψυ-
 χής καρτερείαν ήθέσανσαν έκτετατούς τους όφθαλ-
 μούς προς τό άμέτρον πάθος του θεάρσαν. Ισως
 τό θάρρος αύτων κατά τον άγώνα, ίσως ή άφαία
 θέσις όπου έλάδον καθός έσεσαν, ίσως τό πλάστη-
 ρών κανάλος του αίματος των κινήση τον σκλή-
 ρών θεωμέων, και τους χαρίσαν την ζωήν όπου
 τους μένει...

Αλλά οι Ρωμαίοι εθνωμάτωμαι από τά θεά-
 ματα των άθρηωτικώνών έσαν άδιάρρολοι και
 άναίσθητοι ένώτων του άγώνος των ήμπεδάτων εκ
 των όπου κέντροτε έπαρσε να μείνη ένας τοιάδι-
 χιστος νεκρός έπι της κοινότητας, ένώ τους βαρούς
 πάλιν ήμπεδούς τους έπαρσαν εις έθνωματίαν τό λυ-
 γήσανον σκλήρον ήθλιον και άπό τους έπαρσαν
 ό,τε έίχον, τους άμετρετέλων.
 Διά τούτο ό έγλος ήρχισε να παραστραταί όμοι-
 κωμοι ψευδομαχοί έξήρχοντο από τά άνωθενικά των
 στήθη, και τραπέσα έπι τάς άγριας κρηνη άντήρχοντο, ό-
 μοια προς τάς άγριας των άγρίων της έρημου ήθλιων.

«— Πήσατε τους χριστιανούς εις τά ήθλια ! Θέ-
 λομεν τους χριστιανούς !»

«Ημείςτοι εντός του σ κ λ ε υ η ρ ι ο υ οι κα-
 τ'εδοξαμενοι χριστιανοί προήρχοντο χωρίς κα-
 νένα φόβον. Ο Θεός, ό Κρίτος των κριτών ελάθει
 προς τάς ψυχάς αύτων ύποσχόμενος εις αίτιός ά-
 τανθόσον αιώνων και χαράν άτελείωτον.

Τι τους έμείλαν τά βασανια και ό θάνατος ! Ο
 θάνατος ήρχετο να άνοήση εις αύτους τάς σφάνιας
 μονάς, έάν μέχρη τελευταίας άνεκρωτής ώμολόγησαν
 τό ένομα του Χριστού, άγνώστου εις τους είδωλο-
 λάρρας.

Ο αρχηγός των ήμπεδάτων τους προσβοήθησε
 ήδη ότι έφούσαν ή όσα. Έκείνοι αντήλασαν τον
 έν Χριστός άσπαρηθ, βάβατοι έπι εντός δίχτου θα
 σκευτηθόσαν έν τό πόρω έν θα ού κ έ σ τ ι λ υ η τ α ς,
 ό ό σ τ ε ν α γ μ ό ς, α λ λ α λ ω η α τ ε λ ε λ ή τ η τ α ς.

Τουτοτρόπως ένας ένας έπεσόντων και έμεί-
 νον εις την κοινότητα. «Όσα έμεσαν άκόμην κλει-
 σμένα εις τό σκληρωτόν ήμπεδον την βήην του
 έγλου και έκαρατάμειαν έπι ό άδελφός των έλάδς
 παρρά Θεού τον στέφανον του μαρτυρίων και από
 του βάθου της καρδίας των έστανελάδων την δο-
 ξολογίαν, την άκαλον έλπίαν σκευτηθόσαν ένώτων
 του άυτοκαταποικιαθ ήθλιου.

Μια κόρη έμενε ή τελευταία. Κρίσσαν μάλας
 δούδα έτόν. Είχε πρόσωπον άγγέλου και ήτο
 από έπιστοματικην οικογένεια, όνοματήν εις την
 άγριαν Ρώμην δια τον πλάστην και δια τά κα-
 τ'εδοματία της.

Και ή κόρη αύτη έκείνη εις τό άμπεδάτρω με
 μίαν εύρηση εσώθησαν. Αι όφουται του έγλου, τά
 κύματα των έπι της άμικον αίματων δέν την έτά-
 ρήσαν δέν την έκαιαν να τρέψη.

— Ποια είσαι σύ ; ήρώτησαν ό άυτοκαταποικ.
 — Ασκιανήν ή άνωμασαν, όταν μ' έβάπτισαν.
 Δέν γνωρίζω άλλο τίτις.

— Άνωματία !... ψεδός !... Έλα εις τά λο-
 γικά σου, παιδί. Άρνησον αύτην την θρησκείαν,
 και σε άποδοίω δια τά πλάστην των γονέων σου;
 σε καταστρεψώ με νέας εύρησεις.

Είς τά πόδια γείνη της Ασκιανής άνέτη έν
 προσέλαστίν μερίδια.
 — Τά άγρια τά έφημερα δέν με έκάλουν, είς,
 ποθώ έκείνη τά όρρα είνε αιώνια !
 Ο Κρίτος ώχρίσε δια την τόσην παραστραταί' ό
 έγλος ήρχισε να κρηνηθή :

— Είς τά ήθλια την χριστιανή !... Πήσατέ την
 εις τάς ήττας, εις τους λείοντας !...
 Η Ασκιανή με σκευτηθόν βίβλα έπληρώσαν εις
 τό άναίγημα, από τό όμοιον έμείλον να εισορηθί-
 σουν τά ήθλια.
 Ένας λέων έπήδησαν αίφνης με φοκαλάδων βρο-

χρήμων, έπαρσε ένα γύρον μέσα εις την κοινότητα
 του άμπεδάτρω και — ό του θάρματος ! ήούχασε
 χωρίς να βλάθη τό κοράσιον.
 Κατόν μια λέωνια την όμοιαν έκατέλασαν, ήρ-
 χισε να τριγυρίση την Ασκιανήν με βροδέα και
 ήμπεδία βήματα.
 Το πάθος τό όμοιον κατ'
 άγριας έμενε άρτων, ήρχι-
 σε να έκλήνη την λούσαν του
 δια νέων άστειών, δια νέων
 κρηνηθών :

— Τον πείθηρα !... τον
 πείθηρα !... Ο πείθηρ δέν
 παρται από μάγια !

Ένας κλέος άνέστηκε από
 τό υπέροχον ό πείθηρ έτιμώχη
 μέσα εις την πλάστην του άμ-
 πεδάτρω, εδώντος και έλα-
 στωχούς, μάλα έργίλων τό
 έπαρσι, καίτων έπι της άμικον
 και άστανόμενος τό αίμα με
 άγρίων όρεση. Όμοιος με τον
 γάτον ό όμοιος καίται έκκιν-
 ούνα εις τά ήθλια του παι-
 νιδια, τό άγριον ήθλιον σκευτη-
 λούθη, με άφραλαχού; άγρίως
 σκευτηθόλοδοθηρα και διας δι-
 λου έστανον να εύχαριστήν τους
 Ρωμαίους. Ο σκληρωτός αυ-
 τός λαός τό έμπεδους σκευτη-
 λούς κατακτολούθών τάς κρηνηθ
 του ήθλιου με άνωμανα βλά-
 ματα.

Έξομα ό πείθηρ έροχη
 με έν πείθηρα, φθάνει, και πλ-
 κρει έπαρσι εις τους πόδες της
 Ασκιανής. και έχει έργίλων
 τό άσταν φάσμα του ήθλιου
 κρηνηθ, έπαρτε ότι έγρηθός
 σκευτηθόν με ένα ένομαθών
 τούρον.

Η κρηνηθ την μίαν χείρα
 έπι τό αίμαθός του πείθηρος,
 την άλλην έπι του τόχου του
 αματωχότρω έγουσα, ήμπεδός
 προς τό έμπεδωτήσαν πάθος και
 έπαρση ως να έπαρση τάς
 έμπεδός :

— Πιστεύετε τόρα εις την κρηνηθίαν του
 Θεού μου ;...
 Το μαρτυρολόγιον της Έκκλησίας μες έπαρσει
 μυσίας σκευθές όταν αύτη. Ο Θεός των μαρτυ-
 ρών.

«ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ ΤΟΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΡΗΝΗΘΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΟΥ ;...» (Σελ. 69)

Ζώνη χωρίς ν' άνωμαθώμεν τον άγώνα τον καλόν
 των χριστιανός εις κακίαν ; Κάθε χριστιανός εις στρα-
 τώνας. Τα σφάλματα και τά έλαττώματα μας
 ειςε κολλάμεν, τρησεύματα από τάς ήττας και
 τους λείοντας. Αλλά άς έγώμεν θάρρος, και θα τά
 νικήσωμεν ! και θα δούδαθώμεν !
 [Ανακρηθ.] Π. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

Ο ΑΞΙΟΣ ΒΡΑΒΕΥΕΤΑΙ

Πλουσία δέσποινα διαμένουσα ἐν τῇ ἐξοχῇ μετέβη εἰς τὸ πλησίον χωρίον χάριν ἀναψυχῆς. Ἐπειδὴ δὲ πολὺ ἠγάπα τὰ παιδιά καὶ ἦτο καὶ ἐλεήμων, ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ εἰκοσιπέντε δραχμὰς εἰς τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν κορασίων τὰ ὁποῖα ἤθελεν ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν.

— Καλημέρα, παιδί μου, εἶπε πρὸς ξανθὸν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐκάθητο πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας τῶν γονέων του καὶ ἔρραπτε. Τὶ κάμνεις αὐτοῦ, παιδί μου;

— Ράβω εἰς τὸ καπελλάκι μου αὐτὴς τῆς ὠραίας τριανταφυλλίης κορδέλλας. Τὶ ὠραία που θὰ μοῦ πηγαίη!

— Τὸ κοράσιον αὐτὸ εἶνε φιλάρεσκον καὶ ἐμπάσιμον, εἶπεν ἡ δέσποινα καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν της.

Ὀλίγον περαιτέρω συνήντησε κοράσιον δέκαετες περίπου, τὸ ὁποῖον μετὰ κόπου μετέφερε κάδον πλήρη ὕδατος.

— Δέν σου εἶνε πολὺ βαρὺς αὐτός ὁ κάδος, παιδί μου;

— Ἄ μπά! ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν της. Τὸν μπορῶ, καὶ ἔπειτα ὅταν πάω σπιτί θὰ μοῦ δώσῃ ἡ μάνα μου μία πεντάρα διὰ τὸν κόπο μου.

Ἡ δέσποινα εἶπε καθ' ἑαυτήν;

— Χάριν τοῦ συμφέροντος κοπιᾶζει καὶ ὄχι χάριν τῆς μητρός του.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περίπατόν της.

— Ἐ, κοριτσάκι, ποῦ τρέχεις; εἶπε πρὸς μικρὸν κοράσιον τὸ ὁποῖον διήρχετο πλησίον της μετὰ σπουδῆς, ποῦ τρέχεις, μικρό μου;

— Τρέχω μὴ τύχη καὶ δὲν προφθάσω ἔς τὸ τραπέζι. Θὰ φάνε οἱ ἄλλοι καὶ μπορεῖ νὰ μὴ μου ἀφήσουν.

— Λαίμαργον, εἶπε καθ' ἑαυτήν ἡ δέσποινα, οὐδὲ σὺ θὰ πάρῃς τὰς εἰκοσιπέντε δραχμὰς.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, βλέπει κοράσιον τὸ ὁποῖον ἐγέλα καὶ ἐξεκαρδίκετο.

— Κάτι σὲ βλέπω πολὺ εὐθυμον, κορίτσι μου, τί ἔχεις καὶ γέλας;

— Ὁ ἑαδελφός μου ὁ Γιάννης ἐκεῖ πού με βοηθοῦσε νὰ περάσω αὐτὸ τὸ χαντάκι, μπρούφι, ἔπασσε μέσα καὶ ἐκαταλασπώθηκε! χὰ χὰ χὰ! νὰ τον ἐβλέπατε κάτι μούτρα που ἔκαμε! Ἐγινε δυὸ χαρὲς καὶ τρεῖς τρομάρες χὰ χὰ χὰ! Ἐγινε χατζής! χὰ χὰ χὰ!

— Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, παιδί μου, εὐχαριστεῖς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος σὲ ἐβοήθησε; εἶπεν αὐστηρῶς ἡ εὐσπλαγχνος δέσποινα καὶ ἀπῆλθε.

Μετὰ ταῦτο συναντᾷ ἄλλο κοράσιον τὸ ὁποῖον ἴστατο πρὸ τῆς θύρας καλύβης τινός.

Ὅτε εἶδε τὴν δέσποιναν ἦλθε πρὸς αὐτήν μετὰ σεβασμοῦ καὶ συστολῆς καὶ εἶπε:

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, δέν μου κάμνετε τὴν χάριν νὰ μου ἀνοίξετε αὐτὴν τὴν θύραν, διότι δέν φθάνω νὰ ἀνοίξω μόνη μου.

— Μετὰ χαρᾶς, παιδί μου. Ἀλλὰ πῶς τρέμεις; μήπως εἶσαι ἀρρωστή; Φαίγεσαι κατὰ κοπον.

— Ὅχι καὶ τόσο, κυρία μου, ἀν καὶ ἐπεριπάτησα πολὺν δρόμον σήμερα. Ἡ καϊμένη ἡ θεῖα μου κάθεται ἐδῶ καὶ εἶνε τυφλὴ ἡ καϊμένη καὶ ἦλθε νὰ της σαρώσω καὶ νὰ τῆς συγυρίσω τὸ δωμάτιό της.

— Εἶσαι ἀξιόλογον κοριτσάκι, κόρη μου! ἀνεφώνησεν ἡ ἐλεήμων δέσποινα καὶ ἐνεχείρησεν εἰς αὐτὸ τὰς εἰκοσιπέντε δραχμὰς.

NINA

ΕΙΔΕΣ; ΑΚΟΥΣΕΣ;

Τῇ προσφιλεστάτῃ κορασίδι Ραλλοῦ.

Τὰ φιλάνθρωπα πουλάκια,
Τὰ καλά χελιδονάκια,
Εἶδες τὴ φωλιά πῶς χτίζουν;
Ἄκουσες πῶς τερετίζουν;
Τὶ τραγοῦδι τερετίζουν
Τὴ φωλιά τους ὅταν χτίζουν;
Ἄκουσε, Ραλλοῦ, ἐγὼ
Τὸ τραγοῦδι ἐξηγῶ.
• Ἐλα, ταῖρι, ἐλα, ταῖρι,
• Πρὶν προφτάσῃ καλοκαίρι,
• Τρέχα, πέτα, πέρνε χῶμα,
• Πέρνε καὶ νερὸ ἔς τὸ στόμα,
• Πέρνε, χτίζε τὴ φωλιά,
• Πέρνε, δίνε μου φιλιὰ,
• Χτίζε γὼ καὶ χτίζε σὺ,
• Χελιδόνα μου χρυσῇ,
• Ὁ ἀποκτήσωμε φωλιά.
• Καὶ θὰ θγάλωμε πουλιά.»

Ἐ τὰ χλωρά, χλωρά κλαδάκια
Εἶδες, εἶδες τάνδονάκια;
Εἶδες, εἶδες πῶς πηδοῦνε;
Ἄκουσες πῶς κελαῖδοῦνε;
Τὶ νὰ λέγουν τάνδονάκια,
Ὅταν ψάλλουν ἔς τὰ κλαδάκια;
Ἄκουσε, Ραλλοῦ, ἐγὼ
Τὸ τί λέγουν ἐξηγῶ.
• Τίου, τίου, τίου, τίου.
• Πραδινάδες τοῦ Μαρτίου.
• Τίου, τίου, τίου τό,
• Ἐλα, ταῖρι μου πιτό.
• Τίου, τίου, τίου, τί.
• Σύντροφός μου ποθητή.
• Κάθου, κάθου ἔς τὴ φωλιά,
• Μέσα ἔς τὴν τρανταφυλλιά,
• Ταῦγουλάκια νὰ ζεστάνῃς,
• Ἄδονάκια νὰ μοῦ κάνῃς.»

Εἶδες, εἶδες πῶς πετάει;
Εἶδες τί ἦψά ποῦ πάει;
Κι' ἀκουσες, Ραλλοῦ μου, πάλι
Ὁ κορυθαλὸς πῶς ψάλλει;
Τὶ τραγοῦδι ἄρα λέει;
Ψάλλει εὐθυμα ἢ κλαίει;
Ἄκουσε, Ραλλοῦ, ἐγὼ
Τὸ τραγοῦδι ἐξηγῶ.
• Τιρελίρε, τιρελίρε
• Πέτα, πέτα, σύρε, σύρε,
• Σύρε, πέταξε καλὲ
• Ἐ τὰ ἦψά, κορυθαλε.
• Τιριλίρι, τιριλίρι,
• Πέτα, πέτα, φέρνε γύρο,
• Πέτα, θγάλε τὴ λαλιά σου,
• Κι' ἐλα πάλι ἔς τὴ φωλιά σου,
• Νὰ ζεστάνῃς ταῖγουλάκια,
• Ν' ἀποκτήσωμε πουλάκια.»

Χρ. ΣΑΜΑΡΓΙΣΙΑΝΗ

ΟΙ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΕΣ

Ἐν τινὶ πόλει τῆς Πελοποννήσου ἦτο μία χήρα πολὺ πτωχὴ καταβληθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν δὲν ἠδύνατο νὰ θρέψῃ τὰ τέσσαρα παιδιά της. Ἡμέραν τινα, στερουμένη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου ἐπήγε νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ μίαν κυρίαν πολὺ πλουσίαν καὶ ἀγαθοεργόν.

— Καλὴ μου γυναῖκα, εἶπεν ἡ ἀγαθοεργὸς κυρία, ἐλεημοσύνην δέν θὰ σοῦ δώσω· σοῦ δα ναίξω πεντακοσίας δραχμὰς· δέν ζητῶ οὔτε ἠμόλογον, οὔτε ὑπογραφὴν, τὰς ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν τιμιότητά σου. Θὰ μοῦ τὰς δώσῃς ὅταν εἰμπορέσῃς. Μεταχειρίσου τὰς νὰ θρέψῃς μεταξοσκώληκας ἢ ἐργασία αὐτὴ δέν ἀπαιτεῖ πολλὰς σωματικὰς δυνάμεις, ἀλλὰ φροντίδα καὶ ἐπιμέλειαν· καὶ τὰ παιδιά σου εἰμποροῦν νὰ σὲ βοηθήσουν.

Ἡ χήρα νύχαρίστησεν ἐκ καρδίας τὴν ἀγαθὴν κυρίαν καὶ ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν της. Ὅλη ἡ οἰκογένειά ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἔργον. Ἠγόρασε κουκκουλόσπορον. Τὴν ἀνοίξιν ἠπλώσαν αὐτὸν εἰς δωμάτια τὰ ὁποῖα ἐθερμίζοντο

ἀρκετὰ, ἐπὶ πλεκτῶν κλινῶν ἐκ κλάδων ἐστρωμένων μὲ φύλλα μωρέας. Τὰ ὡς τῶν μεταξοσκώληκων κατ' ἀρχὰς ἦσαν λευκά, ἔπειτα ἔγειναν κίτρινα, ἔπειτα μαῦρα, ἐπὶ τέλους δ' ἐφάνησαν οἱ μεταξοσκώληκες.

Οἱ μεταξοσκώληκες τρώγουν φοβερὰ. Τὰ παιδιά ἐπήγαιναν εἰς τοὺς κήπους καὶ ἐκοπτον φύλλα μωρέας, καὶ ὁποῖα εἶνε ἀφθονοὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἡμέραν καὶ νύκτα, μήτηρ καὶ τέκνα ἐδίδον τροφήν εἰς τοὺς μεταξοσκώληκας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν καλὴν τροφήν καὶ περιποίησιν ἐμεγάλων ταχέως.

Τέλος ἤρχισαν νὰ ἀναρριχῶνται εἰς τοὺς κλάδους τῆς ἐρείκης, τὰς ὁποίας ἡ χήρα καὶ τὰ τέκνα της ἐστήσαν ἐπὶ τῶν πλεκτῶν ὑψηλῶν κλινῶν. Τότε οἱ ἀχόρταγοι ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἕως τότε μόνον νὰ τρώγῃσι ἤξευρον, ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται· ὑφαίνον μὲ δραστηριότητα ἀκούραστον. Τὰ παιδιά ἐβλεπον ὅτι ἐκαστος σκώληξ ἐκρέμα εἰς τοὺς κλάδους μίαν λεπτὴν κλωστήν, ἀνοικτοῦ κιτρινοῦ χρώματος, τὴν ὁποῖαν ἐξέβαλλεν ἀπὸ τὸ σῶμά του. Ἡ κλω-

στή ἐγένετο ὄλονεν μεγαλειτέρα, δισταυροῦτο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἐπὶ τέλους δὲ συνακλειέτο καὶ ἐσχημάτιζεν ἐν μακροστροφύλλων πρᾶγμα, τὸ κουκκούλι ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐκλείετο ὁ σκώληξ.

Ἡ χήρα ἐπώλησε τὰ κουκκούλια εἰς ἓνα ἔμπορον, ὅστις τὰ ἔστειλε μαζί με ἄλλα εἰς τὴν Εὐρώπην. Ὡς γνωστόν, διὰ μηχανῆς τινος ξεκουβαρίζουν τὸ μεταξίνον νῆμα ἐκ τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖται τὸ κουκκούλι, ἐκ τοῦ νήματος δ' ἐκείνου κατασκευάζουσι τὰ ἐργαστάσια τὰ ὠραία καὶ πολύτιμα μεταξωτὰ ὑφάσματα.

Ὁ κουκκούλοσπορος δὲν εἶχε στοιχίσῃ σχεδὸν τίποτε, τὰ δὲ κουκκούλια ἐπωλήθησαν εἰς καλὴν τιμὴν. Ἡ χήρα λοιπὸν ἐσώθη ἀπὸ τὴν ἐνδειαν διὰ τῶν χρημάτων τὰ ὁποία ἐκέρδισεν· τότε ἀνεπτύχθη εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην ἡ ὄρεξις πρὸς τὴν ἐργασίαν. Ὅταν δὲ

ἦλθεν ὁ κατάλληλος καιρὸς ἠγόρασαν πάλιν κουκκούλοσπορον περισσότερον αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ ἐγέμισαν ὄλον τὸ σπίτι ἀπὸ μεταξοσκώληκος.

Οἱ μεταξοσκώληκες ἀντήμειψαν τοὺς κόπους τῆς φιλοπόνου οἰκογενείας. Ἄφθονα κουκκούλια ἐγέμισαν τὸν οἶκον τῆς χήρας, ἥτις τὰ ἐπώλησε καὶ ἔλαβε ἀρχετὰ σημαντικὸν ποσόν.

Ἡμέραν τινα αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της, ἐφόρασαν τὰ καλλιτέρα τῶν φορέματα, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀγαθοεργοῦ κυρίας.

— Κυρία, εἶπεν ἡ χήρα, ἐρχόμεθα νὰ σὰς ἐκφράσωμεν τὴν βαθεῖαν εὐγνωμοσύνην μαρ-
ιδου τὰ χρήματα τὰ ὁποία μὰς ἔδανείσατε· ἔγειναν αἰτία νὰ ἔμβῃ ἡ εὐτυχία εἰς τὸ λυπημένον σπίτι μας· τῶρα δὲν σὰς χρεωστοῦμεν πλέον χρήματα, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ζῶμεν θὰ σὰς χρεωστοῦμεν αἰώνιαν εὐγνωμοσύνην.

Σοφία Δημοῦ

Η ΒΡΟΧΗ

Ὁ ἥλιος βλέπει ἀπὸ ψηλά
Μὲ μάτι φλογερό,
Κ' ἡ γῆ διψᾷ καὶ καίγεται
Καὶ σκάζει γιὰ νερό.

Τὰ λούλουδα μαραίνονται
Ἐν λιγοθυμισμένα
Καὶ τὰ φυτὰ ξεραίνονται,
Δὲν ἔμεινε κανένα.

Ἐ τὸν οὐρανὸν ἀπλώνεται
Αἰώνια ξαστεριά
Κι' ἀκόμα δὲν ἐφύτρωσε
Σιτάρι 'ς τὰ χωριά.

Κι' ὁ ἥλιος, ποῦ χαρίζεται
Ὅπου γυρνᾷ καὶ στρέφει,
Τὰ βλέπει καὶ σπλαχνίζεται
Καὶ κρύπτεται 'ς τὰ νέφη.

Καὶ τ' ἀφροσμένα τ' ἄλογα
Σελώνει κ' ἐτοιμάζει
Καὶ νέφη περισσότερα
Ἐ τὸν οὐρανὸ ἀναβαίνει.

Καὶ τῶνε πλούσιοι καὶ φτωχοὶ
Κ' εὐχαριστοῦνε τὴ βροχὴ.

Καὶ μολυβένια συννεφιά
Ὀλόγυρα προβάλλει,
Καὶ συννεφιάζει ὁ οὐρανὸς
Ἀπὸ μίαν ἄκρη 'ς ἄλλη.

Κι' ἀπὸ τῆς δύσης τὴ μεριά
Φωτίζουν ἀστραπαῖς
Καὶ ταῖς ξανοίγουν τὰ χωριά
Κ' ἡ χώρας χαροπταίς.

Ἐ ἐν' ἀγεράκι δροσερό
Τὰ φύλλα' ἀνατριχιάζουν
Καὶ σὲ θολό, θολό νερό
Τὰ σύννεφα ξεσπάζουν.

Βρέχει σὲ δάση φουντωτά,
Βρέχει σὲ κάμπους καὶ χωριά,
Βρέχει, ποτίζει τὰ φυτὰ,
Ποτίζει κάθε γῆς μεριά.

Κι' ἀνθίζει 'ς ὄλους τοὺς ἀγρούς
Καὶ τ' ἀνανθο χορτάρι
Καὶ 'ς τὸ χωράφι καθενὸς
Φυτρώνει τὸ σιτάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΗΣΥΧΑ ΗΣΥΧΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μητέρα τῆς Καλλιόπης καὶ τοῦ Κωστάκη ἐκάθητο εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔραπτε. Τὰ παράθυρον ἔβλεπεν εἰς τὸν κήπον, τὸν ὠραῖον καὶ μεγάλον κήπον μετὰ τὰ φουντωτὰ καὶ καταπράσινα δένδρα, μετὰ τὰ πουλιά ποῦ ἐκελαδοῦσαν ἀνάμεσα εἰς τὰ κλαδιά, καὶ τὰ κάθε εἶδους καὶ χρώματος λουλούδια ποῦ ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα ἀπὸ εὐωδίας.

— Ποῦ νὰ εἶνε τὰ παιδιά μου; εἶπεν ἡ μητέρα, καὶ ἔσκυφεν ἀπὸ τὸ παράθυρον νὰ ἴδῃ εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Καλλιόπη καὶ ὁ Κωστάκης τέτοιαν ὥραν ἐπαίζαν πάντοτε εἰς τὸν κήπον· ἀλλ' ἡ μητέρα δὲν ἤκουσε γέλια, φωνές, τραγούδια, τρεξίματα ὅπως τὰς ἄλλας ἡμέρας.

— Δὲν εἶνε εἰς τὸν κήπον, εἶπεν ἡ μητέρα. Ποῦ νὰ εἶνε ἀρά γε;

Καὶ ἐκάρφωσε τὴν βελόνην εἰς τὸ βράχιμόν της, ἔβγαλε τὴν δακτυλήθραν ἀπὸ τὸ δάκτυλόν της, ἀφῆκε χάμου τὸ κουβαράκι ποῦ εἶχε εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἐπῆγε νὰ ἴδῃ μὴν εἶνε εἰς τὴν αὐλήν.

Ἀλλὰ τὰ παιδιά δὲν ἦσαν οὔτε εἰς τὴν αὐλήν.

Ἡ μητέρα ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ. Τὶ ἔγιναν; μὴν ἔπαθαν τίποτε;

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπερνοῦσεν ἡ ὑπηρετρία.

— Παρασκευούλα, εἶπε, μὴν εἶδες τὰ παιδιά;

— Ὅχι, κυρία, δὲν τὰ εἶδα· εἰς τὸ σπίτι δὲν εἶνε· θὰ εἶνε εἰς τὸν κήπον.

— Δὲν εἶνε εἰς τὸν κήπον, εἶπεν ἡ μητέρα· καὶ ἡ καρδιά της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ. Χίλια δύο ἔβαζεν ὁ νοῦς της. Μὴν ἔπεσαν εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ κήπου κ' ἐπνίγησαν;

Κατέβη τρεχάτη εἰς τὸν κήπον, ἐπῆγεν τὴν δεξαμενὴν, ἀλλ' ἐκεῖ εἶδε μόνον τὰ χρυσόφαρα, ποῦ ἔπλεον ἐπάνω κάτω κ' ἔκαμαν διάφορα παιγνίδια.

Ἐγύρισε γρήγορα εἰς τὴν οἰκίαν.

— Παρασκευούλα, εἶπέ, πήγαινε νὰ ἴδῃς 'ς τὴν γειτονιά, μὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου καὶ παίζουν μετὰ τὰ ἑξαδέλφια τους.

Καὶ ὁ νοῦς της ἔβαζε πάλιν χίλιες δύο ιδέες. « Μὴν τὰ ἐπάτησε καμμίαν ἀμαξάν ἐν ᾧ

ἐπήγαιναν εἰς τὸν δρόμον; Τί θὰ γίνω, Θεέ μου, ἂν μοῦ ἐπαθῶν τίποτε; ἔλεγεν ἡ δυστυχισμένη μητέρα, καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια της.

Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἐγύρισεν ὀπίσω ἡ Παρασκευούλα.

— Πουθενὰ δὲν εἶνε, κυρία, οὔτε εἰς τῆς ἀδελφῆς σας, οὔτε σὲ κανένα ἄλλο σπίτι τῆς γειτονιάς.

— Μὰ τί ἐγίναν τὰ παιδάκια μου; ἐφώναζεν ἡ μητέρα ὡσάν τρελλή ἀπὸ τὴν λύπην της.

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέχη ἀπὸ δαιμάτιον εἰς δωμάτιον καὶ νὰ φωνάζῃ: Καλλιόπη! Κωστάκη! Κωστάκη! Καλλιόπη!

Ἄλλὰ εἰς τὰ χαμένα ἡ χαριτωμένη φωνὴ τῶν παιδιῶν δὲν ἀπεκρίνετο.

Μόνον ἐν δωματίον ἔμενον ἀκόμη νὰ ἐξετάσῃ, τὸ γραφεῖον τοῦ πατέρα, τὸ ὁποῖον ἔκειτο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐπίτηδες διὰ νὰ εἶνε μακρὰν ἀπὸ κάθε θόρυβον καὶ ἀνησυχίαν.

Ἡ μητέρα ἤνοιξε μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὴν θύραν τοῦ γραφείου καὶ τί εἶδε;

Εἶδε τὰ δύο παιδάκια της, τὰ δύο μονάκριβα, τὰ δύο πολυαγαπημένα παιδιὰ της, νὰ κάθηνται ἤσυχα ἤσυχα εἰς τὴν καρέκλα τοῦ πατέρα καὶ νὰ διαβάζουν μὲ μεγάλην προσοχὴν ἐν βιβλίον. Καὶ τόση ἦτο ἡ προσοχὴ των, ὥστε μόλις ἐσήκωσαν τὸ βλέμμα των νὰ ἰδοῦν τὴν μητέρα των καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνάγνωσίν των.

Ἡ μητέρα ἔμως ἔτρεξε καὶ τὰ ἐνηγκαλίσθη καὶ τὰ ἐσφιγξε καὶ τὰ ἐφίλησε, καὶ ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της τὰ μάγουλά των. Καὶ μέσα εἰς τὰ φιλήματά της ἐψιθύριζε: Παιδιά μου, παιδάκια μου, ζωὴ μου, χαρὰ μου!

Τὰ παιδιὰ δὲν ἐνοιῶσαν τί συνέβαινε. Ὅταν ἡ μητέρα τὰ ἠρώτησε διατί ἤλθαν καὶ ἐκρόφησαν εἰς τὸ γραφεῖον, ὁ Κωστάκης ἀπήντησε:

— Δὲν ἐκρυφήκαμε, μητέρα, ἠθέλαμε ν' ἀνέβωμε εἰς τὸ ἡλιακὸ νὰ πεταξώμε τὸν αἰτὸ μου περνώντας εἰς τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα ἕνα χρυσοδεμένο βιβλίον, ποῦ τὸ ἀγόρασε, φαίνεται, γιὰ τὴν Καλλιόπη ποῦ ἔχει σῦριο τὰ γενέθλιά της. Τὸ πῆραμε νὰ τὸ ἰδοῦμε καὶ ἐδιαβάσαμε, μὰ ἦτο τόσο εὐμορφ', μητέρα, τόσο ὠραῖο ποῦ δὲν μᾶς ἔκανε καρδιά νὰ τ' ἀφήτουμε κοντεύομε νὰ τὸ τελειώσωμε.

Τὰ καλὰ παιδιὰ ποῦ διαβάζουν τὴν «Διάπλασιν» ἠξεύρουν τί βιβλίον εἶνε αὐτό, τὸ ὁποῖον κάμνει τὰ παιδιὰ νὰ λησμονοῦν τὰ παιγνίδια των καὶ νὰ κάθηνται ἤσυχα ἤσυχα νὰ τὸ διαβάζουν...

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ

«Ἄ! μητέρα μου! ἀνεφώνησεν ἡμέραν τινα εἰνε εὐχάριστος; δῆλα δὲ, εἶνε πρὸς ἔπαινον ἡ μικρὰ Εἰνή ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ σχολείου, τῆς Ἑλένης;

ἂν εἰξεύρατε τί ἔμαθα διὰ τὴν Ἑλένην! ποτὲ μὲν δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶνε τόσο καλὸ κορίτσι!

— Δὲν μὲ μέλει νὰ μάθω ὅ τι δήποτε περὶ ὁποῖου δήποτε, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπιθυμῶ εἰνῶ;

— Τί πράγματα, μητέρα;

— Πρῶτον ἂν εἶνε ἀληθινὴ ἡ διήγησίς σου.

— Πιστεύω ἄλλὰ καὶ διατί νὰ μὴ εἶνε ἀληθινὴ.

— Πολὺ καλὰ, ἔστω. Δεύτερον εἰπέ μου, πρὸς τί νὰ χάσω τὴν ὥραν μου νὰ τὴν ἀκούσω;»

εἶνε εὐχάριστος; δῆλα δὲ, εἶνε πρὸς ἔπαινον τῆς Ἑλένης;

— Ὅχι, ὄχι, μητέρα μου, ἐγὼ δὲν θὰ ἤθελα ποτέ μου νὰ μοῦ εἰποῦν τὰ ἴδια.

— Καὶ εἶνε ἀνάγκη τάχα νὰ τὴν μάθω καὶ ἐγὼ;

— Ἀνάγκη; ὄχι καὶ τόσο.

— Εἶνε ὠφέλιμος;

— Δὲν πιστεύω.

— Λοιπὸν, παιδάκι μου, ἀφ' οὗ ἡ διήγησίς σου οὔτε εὐχάριστος εἶνε οὔτε ὠφέλιμος

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΑΛΑΚΡΟΙ

Ἐλευσπῆλαιον ἐλέγετο τὸ ἔρημον μέρος ὅπου κατέφκει σοφὸς γέρον, τὸν ὁποῖον οἱ ἄνθρωποι ἐθεώρουν ὡς μάγον.

Ἡμέραν τινα εἰσῆρχετο εἰς τὴν πόλιν ἐφ' ἀμάξης μόνος του καὶ καθ' ὁδὸν ἀπεκοιμήθη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του. Οἱ ἵπποι εὐθὺς ὡς ἠσθάνθησαν ὅτι δὲν τοὺς διευθύνει ἡ χεῖρ τοῦ κυρίου των, ἀφηνίασαν καὶ παρέσυραν τὸ ἀμάξιον πρὸς τὴν θάλασσαν. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ καθ' ἣν ἀμάξιον καὶ ἵπποι καὶ κοιμώμενος ἀμαξηλάτης ἐμελλον νὰ κατακρημισθῶσιν εἰς τοὺς βράχους τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς καὶ νὰ πνιγῶσιν, ἐμφανίζονται τρεῖς νεανίσκοι οἱ ὁποῖοι ἐπέστρεφον ἐκ τοῦ ἀγροῦ των καὶ ὄρμησαντες ἐμπροσθεν τῶν ἵππων τοὺς ἀνεχαίτισαν κινδυνεύσαντες τὴν ζωὴν των.

Ὁ γέρον μάγος ἀφυπνισθεὶς εἶδεν ὁποῖον κίνδυνον ἐκινδύνευσεν καὶ ὑπὸ τίνων ἐσώθη. Ἡ χάριστησε τοὺς νεανίσκους καὶ ἠθέλησε νὰ τοὺς φιλοδώρησῃ. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε λησμονήσῃ τὸ βαλάντιόν του, κατέφυγεν εἰς τὴν μαγειάν.

Εἶπε λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς:

«Παιδιά μου, ὅσκις ἔχετε χρεῖαν χρημάτων, νὰ ἀποσπάται μίαν τρίخان τῆς κεφαλῆς σας καὶ παρευθὺς ἡ θρῖξ θὰ μεταβληταὶ εἰς νόμισμα.»

Ἀφ' οὗ ὁ γέρον μάγος ἀπεμακρύνθη οἱ τρεῖς νεανίσκοι ἐδοκίμασαν τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ καὶ πράγματι, ἀφ' οὗ ἀπέσπασαν ἀνὰ μίαν τρίχα τῆς κεφαλῆς των, ἔγιναν κύριοι τριῶν νομισμάτων.

Τί καλὰ!

Ὁ πρεσβύτερος τῶν τριῶν ἐλέγετο Πέτρος καὶ ἦτο ἄνηρ καὶ μάθυος. Ὅθεν ἄμα ἐθεθαίωθη ὅτι ἡ κεφαλὴ του ἦτο νομισματοκοπιεῖον καὶ εὐθὺς ἔπαυσε ἐργαζόμενος ἀλλὰ μετὰ τρία ἔτη ἦτο φαλακρὸς, διότι ὅλη ἡ κόμη του εἶχε μεταβῆ εἰς τὸ καπηλεῖον.

Ὁ δεῦτερος ὀνόματι Ἀνδρέας ἦτο μὲν νέος ἐγγρατῆς καὶ σῶφρων, ἀλλὰ ὀλίγον τι βάρυ-

μος καὶ ἀμελής. Οὗτος διὰ μιᾶς ἀπέσπασεν ὅλην τὴν κόμην του καὶ οὕτω πῶς ἔγινε κύριος κεφαλαίου ἀξιολόγου. Κατέθεσε τὸ κεφάλαιόν του εἰς ἐπιχείρησιν τινὰ βιομηχανικὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἐλάμβανεν μεγάλους τόκους καὶ ἔζη διὰ τῶν προσόδων του. Ἄλλὰ μετὰ τρία ἔτη ἡ ἐπιχείρησις ἀπέτυχε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐζημιώθη. Ταυτοχρόνως λοιπὸν ἀπώλεσε καὶ τὴν περιουσίαν του καὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ τὴν φιλοπονίαν καὶ τὴν ἐξὶν τοῦ ἐργάζεσθαι.

Ὁ τρίτος ὀνομαζόμενος Παῦλος, ἦτο νέος φρόνιμος καὶ συνετός. Αὐτὸς μίαν καὶ μόνην τρίχα ἀπέσπασε διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι ὁ γέρον εἶχεν εἶπη ἀλήθειαν, ἔπειτα δὲ ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του καὶ ἐδιηγήθη τὰ διατρέξαντα.

«Καὶ τῶρα τί θὰ κάμω, παιδί μου; ἠρώτησεν ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐκπληττομένη.

— Θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐργασίαν μου. Ἐχῶ καιρὸν νὰ μαδῆσω τὴν κεφαλὴν μου ὅταν αἰσθανθῶ ὅτι ἀρχίζουν αἱ τρίχες νὰ πίπτουν μόναι των, ὅταν θὰ εἶμαι πολὺ γέρον καὶ δὲν θὰ ἔμπορῶ νὰ ἐργάζωμαι.»

Ἡ φιλόστοργος μήτηρ ἐπήρσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ υἱοῦ της ὅστις ἐξηκολούθησεν ἐργαζόμενος. Μετὰ τριάκοντα δὲ ἔτη ἔγινε κάτοχος ἀξιολόγου περιουσίας, ἠγόρασε μικρὸν κτήμα, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς φιλοπονίας του πάλιν ἔγινε πηγὴ πλοῦτου καὶ εὐδαιμονίας. Ἐπειτα δὲ ὅτε ἦτο ἐξηκοντούτης ἤρχισε νὰ συλλέγῃ ὅσας τρίχας ἐπίπτον μόναι των ἐκ τῆς κεφαλῆς του, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ ἄμα μετεβαλλοντο εἰς νομίσματα ἀργυρᾶ, καὶ διὰ τῶν νομισμάτων τούτων ἠγόραζεν ὁ Παῦλος κτήματα πρὸς προίκισιν τῶν ἐγγονίων του.

Καὶ ὁ μὲν Πέτρος ἀπέθανεν ἑνωρὶς ἐκ τῆς πολυποσίας, ὁ δὲ Ἀνδρέας ἔζη μὲν ἀλλ' οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ ἐργασθῇ καὶ ἔζη ὁ ἀφιλότιμος διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τοῦ Παύλου, ὅστις τὸν συνετήρει ὡς καλὸς ἀδελφός.

(L. d' A.)

* * N

ΜΥΡΜΗΞ Ο ΘΗΡΕΥΤΗΣ

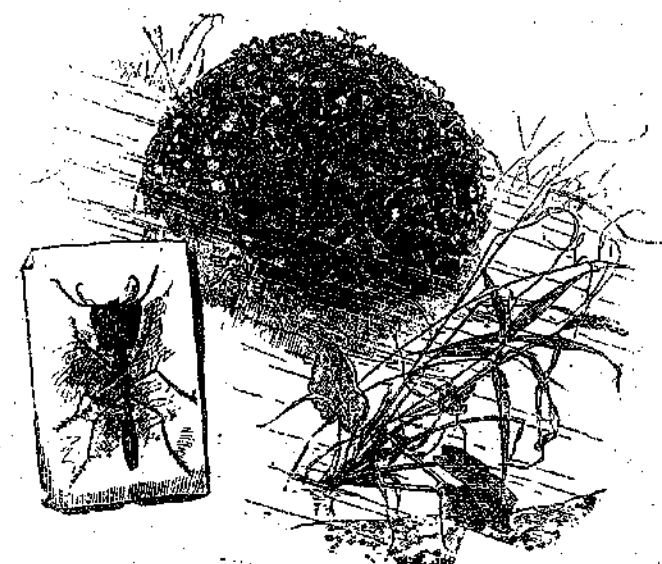

— Η εικών είναι αυτή ;
— Δέν την γνωρίζετε ; Είνε εικών μύρμηκος.
— Μύρμηκος ! Καλέ μύρμηξ είναι αυτός ; Πού ήκουσθη μύρμηξ με τετράγωνον κεφάλι και κεφαλή τόσομεγάλον ; Εγώ ποτέ μου δέν είδα τοιοῦτον μύρμηκα . . .
— Δέν είδες βέβαια, διότι εδῶ δέν υπάρχουν. Αὐτός ὁ μύρμηξ είναι Ἀφρικανός ; Ζῆ εἰς τὴν Σενεγάλην, εἰς τὴν Γουιέναν καθὼς και εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου ποταμοῦ, και οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων τοὺς φοβοῦνται ἀπαράλλακτα ὅπως φοβοῦνται τὰ ἄγρια θηρία . . .
— Ἐλα δά και σύ, τὸ παράκαμες ! τὸν φοβοῦνται ὅπως τὰ ἄγρια θηρία ;
— Ναι, και ; οἱ κάτοικοι τῶν χωρῶν ἐκείνων προτιμοῦν νά λογαριασθοῦν με τὸν λέοντα, με τὸν ρινόκερον, με τὸν θῶα και με τὸν ὄφιν τὸν πύθωνα ἀκόμη, παρά με τὸ μικρὸν τοῦτο ἔντομον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται μύρμηξ ὁ θηρευτής . . .
— Και πῶς εἶνε δυνατόν τόσο πολύ μικρὸν ζῴφιον νά εἶνε τόσο ἐπίφοβον ;
— Εἶνε δυνατόν και πάρα εἶνε διότι πρῶτον μὲν εἶνε πολύ πολύ μεγαλήτερος τοῦ ἰδικοῦ μας μύρμηκος, και ἡ εικών τὴν ὁποίαν βλέπετε παριστάνει αὐτὸν εἰς τὸ φυσικὸν σχεδὸν μέγεθος, διότι ὁ ζωντανός ἔχει μῆκος ἑνὸς και ἡμίσεος ὑφεκατομέτρου. Ἡ τερατώδης κεφαλή του, ὡς νά μή τὴν ἐφθάνον αἱ δύο μεγάλαι κερααῖαι, τὰς ὁποίας ἔχουν πάντες ἐν γένει οἱ μύρμηκες, και αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουσιν εἰς κλείστας ὄσας περιστάσεις, ἡ κεφαλή του, λέγω, εἶνε ὠπλισμένη διὰ φοβεροῦ ὄπλου. Τὸ ὄπλον δὲ τοῦτο εἶνε δύο ἰσχυραὶ και κυρταὶ χηλαὶ ὅπως τοῦ καρκίνου, διὰ τῶν ὁποίων προσβάλλει τὸν ἐχθρὸν του, τὸν συλλαμβάνει,

τὸν κατακερματίζει. Πρὸς δὲ τούτοις, οἱ μύρμηκες οὗτοι ἀποτελοῦσι στρατιάς ἀναριθμητούς, και ὅπως οἱ ἄλλοι μύρμηκες, εἶνε και αὐτοὶ διοργανωμένοι κοινωνικῶς και πολιτικῶς . . .
— Ὡ ! πολιτικῶς, ἀμ' δέ ;
— Μάλιστα, μάλιστα πολιτικῶς, και τόσο καλὰ, ὥστε ἐκτελοῦσι γιγαντιαίας ἐπιχειρήσεις μετὰ μεγίστης ἀρμονίας. Ἐχουσιν ἀρχηγούς εἰς τοὺς ὁποίους ὑπακούουσι τυφλῶς, ἡ δὲ πειθαρχία αὐτῶν και ἡ ὑπακοή πρὸς τοὺς ἀνωτέρους τῶν εἶνε τι ἄξιον θαυμασμοῦ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὅμως τὰ ἔντομα ταῦτα συνέρχονται μόνον πρὸς καταστροφήν. Ὅθεν διαβῶσι δέν ἀφίνουσιν ἐπὶ τῶν δένδρων οὔτε φύλλον οὔτε καρπὸν, οὔτε κόκκον οὔτε χόρτον ἐπὶ τῆς γῆς. Δέν περιορίζονται δὲ μόνον εἰς τὰ φυτὰ, ἀλλὰ προσβάλλουσι και τὰ ζῶα, και οὐχὶ μόνον τὰ μικρὰ, ἀλλὰ και τὰ μέγιστα και τὰ φοβερώτατα. Θά ἀπορήσητε ὅταν σας εἶπω ὅτι οἱ μύρμηκες οἱ θηρευταὶ ἀποτολμῶσι νά ἀντιπαραταχθῶσι και κατὰ τοῦ ὄψεως πύθωνος, τοῦ πελωρίου τούτου Ἀφρικανοῦ ἔρπετοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει μῆκος πολλῶν μέτρων και δύναται νά καταπιῆ διὰ μιᾶς ὀλόκληρον δορκάδα . . .
— Κινδυνεύω νά πιστεύσω ὅτι με ἐμπαιζεις.
— Ἀπατάσαι, φίλε μου. Εἶνε ἀληθέστατον και το βεβαίωνοῦσι μάλιστα πολλοὶ περιηγηταί.
— Ἀλλὰ πῶς το κατορθώνουσι ;
Κατὰ πρῶτον ἐπιπίπτουσι κατὰ ἑκατοστύας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πύθωνος και ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ τοὺς κατατρώγουσι. Τὸ δύσμοιρον τέρας τυφλὸν και καταβεβλημένον ὑπὸ τῶν φρικωδῶν πόνων ἀποθνήσκει, και μετ' ὀλίγας ὥρας δέν ἀπομένει ἐκ τοῦ σώματός του ἄλλο τι ἢ τὰ ὄστα και αἱ φολίδες . . .
Εὐνόητον δὲ εἶνε ποίων καταστροφῶν αἰτία δύναται νά γίνωσι τοιαῦτα ἔντομα, και ποῖον τρόπον θά διασπείρωσιν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἀφρικῆς. Σὰς εἶπον ἐν ἀρχῇ ὅτι τοὺς φοβοῦνται πολύ περισσότερο παρά τὰ ἄγρια θηρία . . .
Δύναται τις νά ἐπιχειρήσῃ νά ἀντιπαραταχθῆ κατὰ τοῦ λέοντος ἢ κατ' ἄλλου οἴου δῆ-

ποτε τετραπόδου και νά κατορθώσῃ νά τον φονεύσῃ. Μάλιστα δὲ εἶνε ἐλπίς ὅτι θά κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος ἡμέραν τινὰ νά ἐξαφανίσῃ τὰ ἄγρια θηρία και νά ὑπάρχωσι μόνον ἐντὸς Μουσειῶν ὡς περίεργα ὄντα και θείας ἀξίας . . .
Ἀλλὰ τί νά πράξῃ κατὰ μυριάδων ἐντόμων τὰ ὁποῖα καλύπτουσι χώρας ὀλοκλήρους και ἀδιαλείπτως πολλαπλασιάζονται ; διότι μίκα μόνον θήλεια γεννᾷ πολλὰς ἑκατοστύας φῶν καθ' ἑκάστην . . .
— Σὰ ; ἐκέντησέ ποτε μύρμηξ τῆς χώρας μας ;
— Βεβαίως . . .
— Λοιπὸν θά ἠσθάνθητε βεβαίως πόνον ὀξύ, ἀνάλογον πρὸς τὸν πόνον του κεντήματος τοῦ ἄλλου ἐκείνου ὄχληροῦ ἐντόμου ἀπὸ τὸ ὁποῖον δέν δύναμεθα πάντοτε νά προφυλασσώμεθα, ἐννοῶ τὸν ψύλλον . . .
Ἐὰν τὸ κέντημα τοῦ ἀπλοῦ μύρμηκος και τοῦ ψύλλου εἶνε τόσο ὀξύ και δριμύ, πόσον μᾶλλον θά εἶνε ὀξύ τὸ κέντημα ἐντόμου ὀκταπλασίου ἢ και δεκαπλασίου, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἔχει και τὰς δύο ἐκείνας χηλάς, τὰ δύο φοβερά ὄπλα ! Αἱ πληγαὶ του εἶνε ὀδυνηρόταται ; διότι δέν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὴ νά δαγκάνῃ, ἀλλὰ και περιστρέφει ἐντὸς τῆς πληγῆς τὰ ἀγκιστρά του και τὴν κατασπαράττει μετὰ πολλῆς ἀπληστίας ; διότι « τὰ ἔντομα ταῦτα αἰσθάνονται ὄρεξιν ἀκόρεστον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα », ὡς λέγει ὁ Λιβιγιστῶν, ὁ μέγας Ἀγγλὸς περιηγητής, ὅστις ἐπεριηγήθη ὅλην τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικὴν και ἐχρησίμευσε πολλάκις ὡς τροφή τῶν μικρῶν τούτων θηρίων . . .
Εἶνε δὲ ὁ μύρμηξ οὗτος τυχοβάτης ; οὕτω δὲ ὀνομάζονται τὰ ζῶα τὰ ὁποῖα περιπατοῦσι μόνον τὴν νύκτα. Τὴν δὲ ἡμέραν διημερεύουσιν ἐντὸς τῶν φωλεῶν τῶν ὑπὸ τὴν γῆν ἢ περιεπλανῶνται ὑποκάτω τῶν πυκνῶν θάμνων. Και τοῦτο διότι τὸ φῶς τοὺς βλέπτει ; μάλιστα δὲ μίκα μόνον ἀκτίς δύναται νά τοὺς θανατώσῃ . . .
Ἡ ὄσφρησις τῶν μύρμηκων τούτων εἶνε λε-

πτοτάτη ὡς ἡ τοῦ λαγωνικοῦ, και αὐτὴ τοὺς ὀδηγεῖ νά περιπατῶσι τὴν νύκτα ἀσφαλῶς ; τίποτε δὲ δέν δύναται νά τοὺς ἀναχαιτίσῃ. Ἐὰν φέρ' εἰπεῖν ἀπαντήσωσι βυάκιον, ὅσον και ἂν εἶνε πλατύ, τὸ διέρχονται εὐκολώτατα διὰ γεφύρας, τὴν ὁποίαν κατασκευάζουσι διὰ τοῦ ἰδίου τῶν σώματος !
— Κατασκευάζουσι γέφυραν διὰ τοῦ σώματός των ! . . .
— Μάλιστα ; και ἰδοὺ πῶς. Εὐρίσκουσι κλαδίον τὸ, ὁποῖον κλίνει πρὸς τὸ βυάκιον, ἐξ αὐ-

των δὲ ὁ δυνατότατος κρατεῖται δυνατὰ ἀπὸ τοῦ κλαδίου τούτου, ἔρχεται ἔπειτα δευτέρως και κρατεῖται ἀπὸ τοῦ δευτέρου και οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως ὅτου σχηματίσωσιν ἄλυσιν ἔχουσιν μῆκος ὅσον εἶνε τὸ πλάτος τοῦ βυακίου τὸ ὁποῖον θά διαπεράσωσι. Ἐπειτα ὅλη ἐκείνη ἡ ἄλυσις ἀρχίζει νά ἀνακινεῖται ὅπως τὸ ἐκκρεμές τοῦ ὄρολογίου τοῦ τοίχου, ἕως ὅτου τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσεως κατορθώσῃ νά κολλήσῃ εἰς κλαδίον ἢ εἰς χόρτον τῆς ἀπέναντι ὄχθης. Ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου πρέπει νά καταβάλωσι πολλὰς προσπάθειας ; εὐθύς δὲ ὡς ὁ μύρμηξ ὁ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσεως κατορθώσῃ τὸ ποθοῦμενον, κρατεῖται δυνατὰ και οὕτω σχηματίζεται κρεμαστή γέφυρα ὑπεράνω τοῦ βυακίου, και διὰ τῆς γεφύρας ταύτης διέρχονται ἔπειτα πάν-

των δὲ ὁ δυνατότατος κρατεῖται δυνατὰ ἀπὸ τοῦ κλαδίου τούτου, ἔρχεται ἔπειτα δευτέρως και κρατεῖται ἀπὸ τοῦ δευτέρου και οὕτω καθ' ἑξῆς, ἕως ὅτου σχηματίσωσιν ἄλυσιν ἔχουσιν μῆκος ὅσον εἶνε τὸ πλάτος τοῦ βυακίου τὸ ὁποῖον θά διαπεράσωσι. Ἐπειτα ὅλη ἐκείνη ἡ ἄλυσις ἀρχίζει νά ἀνακινεῖται ὅπως τὸ ἐκκρεμές τοῦ ὄρολογίου τοῦ τοίχου, ἕως ὅτου τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσεως κατορθώσῃ νά κολλήσῃ εἰς κλαδίον ἢ εἰς χόρτον τῆς ἀπέναντι ὄχθης. Ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου πρέπει νά καταβάλωσι πολλὰς προσπάθειας ; εὐθύς δὲ ὡς ὁ μύρμηξ ὁ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀλύσεως κατορθώσῃ τὸ ποθοῦμενον, κρατεῖται δυνατὰ και οὕτω σχηματίζεται κρεμαστή γέφυρα ὑπεράνω τοῦ βυακίου, και διὰ τῆς γεφύρας ταύτης διέρχονται ἔπειτα πάν-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

94. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα είνε τὸ πρῶτον μου, τὸ δευτερον ἐπίσης, Τὸ τρίτον μου χρηματικὴ ποσότης τῶν ἀρχαίων, Τὸ δλον νήσου πόλις τις κοσμοῦσης τὸ Αἴγατον Εἰς ἣν πολλὰ ἐδώρησεν ἡ μυροβόλος φύσις.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλτιου τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρίων.

95. Στοιχειόγραφος.

Εἶμαι βαρκούλα

Μικρὴ, μικρούλα

Ἄν ἀφαιρέσετε ἓνα μου γράμμα,

Ἐν ἀκρωτήριον βλέπετ' ἐν τῷ ἄμῃ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλαιδογέρου.

96. Κυβόλεξον.

Τὸ πρῶτον ἐν ἐκ τῶν πολλῶν τοῦ ἀλφαβήτου γράμμα.

Τὸ δευτερον μου ἄλιον καὶ βασιλεὺς συνάμα.

Τὸ τρίτον μου ἀμφίβιον, ἀλλὰ πηλαστικόν.

Τὸ τέταρτον μου πᾶς πατήρ πλάσματων λογικῶν.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Κυμαγιέρου.

97. Συλλαβικὸν τρίγωνον.

Εἶμαι ἀρχαῖος ποιητὴς καὶ εἰς τῶν λυρικῶν.

Ἐ τὰ μέταλλα τὸ δευτερον θά εὖρως ἂν ζητήσ.

Τὸ τρίτον εἶνε γύμνασιμα διασκεδαστικόν.

Τὸ ἔσχατον εὐρίσκεται, τὰ ἄλλ' ἂν εὖρως τις.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος τοῦ Εὐδαίνου.

98. Παλίντρον.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κάτωθι ἐπιγραφῆς :

Table with 2 columns and 4 rows of Greek letters: ΕΝΑΥΑ, ΟΝΜΔΑ, ΚΑΣΟΝ, ΓΝΣΩΤ, ΝΙΠΑΙ, ΙΕΔΝΤ, ΝΑΗΙΣ, ΕΑΗΑΑ, ΙΩΚΝΗ, ΔΑΑΣΝ

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Πλάγου.

99. Πρόβλημα.

Πτωχὴ τις γραία ἐπώλησεν 32 ζεύγη ὠδῶν. Τῆ ἔκτον τῶν ληθόντων χρημάτων ἐξώδευσε πρὸς ἀγοράν τυροῦ, τὸ δὲ τρίτον πρὸς ἀγοράν ἄρτου· τῆ ἔμειναν δὲ 144 λεπτά. Πρὸς πόσα λεπτά ἐπώλησεν ἕκαστον ὠδῶν;

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἄλτιου τῶν Χιονοσκεπῶν Ὀρίων.

100—108. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ κάτωθι γράμματα σχηματίζον τὰ ὀνόματα ἑνῆς ποταμῶν τῆς Εὐρώπης.

- 1) ΔΑΗΚΝΟΣΣΥ. — 2) ΑΒΑΙΝΟΣΥ. — 3) ΔΙΕΟΣ. — 4) ΑΒΓΑΟΣ. — 5) ΑΗΑΟΡΣΥ. — 6) ΕΗΙΝΟΠΣ. — 7) ΗΝΟΡΣ. — 8) ΑΑΝΟΡΣ. — 9) ΒΕΠΡΣΤ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Θεοῦ Χριστοφίδου.

109—112. Φωνηεντόγραφος.

Ἐτῆ βοήθεια τῶν κάτωθι συμφῶνων νὰ σχηματισθῶσι τέσσαρες λέξεις προστιθεμένου τοῦ ἑξῆς φωνηέντου τρις μὲν εἰς τὰς δύο πρώτας, πεντάκις δὲ εἰς τὰς δύο τελευταίας.

Ἡ τάξις τῶν συμφῶνων δόναται νὰ μεταβληθῇ. Δι δὲ εὐρεθόμεναι λέξεις θὰ σημαίνωσι τὰ ἑξῆς:

- 1) Πόλιν νήσου τῆς Ἀμερικῆς. 2) Ἰσθμὸν τῆς Ἀμερικῆς 3) Χωρίον τῆς Ἑλλάδος, 4) Νῆσον τῆς Ἀφρικῆς. α.) ΝΒ. β.) ΜΝΠΣ. γ.) ΡΝΜΛΑ. δ.) ΓΑΜΚΡΣ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Μιλτιάδου Ι. Μελισσηνοῦ.

113—119. Μαγικὸν γράμμα.

Προσθέτων ἐν γράμμα, πάντοτε τὸ ἀντὶ, εἰς τὰς ἐπομέναις λέξεις, σχηματίζον ἄλλας τόσας λέξεις.

Ὅμας, μένω, ἄκρος, πόρος, φάρος, αὐλὸς, χεῖρες.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Τίτιου τῶν Ὀρίων.

120. Φύρτην—μύθην.

Μεθοδικὰ σοῦτ σουφί ἐκ στή ἱρπε νετὸ νίβο χάντιας καὶ ἦστ ἐν σοῦτ ἰδονύκνις ασκωνοί.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Καρλάμηκ Γ. Σκράντη.

121. Ἀπροσδόκητον.

Τί γίνεται τὸ μαντήλιον ὅταν πῆσῃ εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν;

Ἐπιτάλη ὑπὸ Πύρρου τοῦ Ἡπειρώτου.

122. Δεσλὴ ἀπροσπεχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὰ ὄνομα μυθικοῦ ποταμοῦ, ὡσαύτως καὶ τὰ δευτέρα ἄλλ' ἀντιστρόφως ἀναγνωσκόμενα.

- 1. Εἰς τῶν τριῶν παιδῶν. 2. Τοπικὴ ὑποδιαίρεσις. 3. Ἐπὶ ὑφαντικῆ. 4. Θεά. 5. Χρωματιστικὴ ὕλη. 6. Οἶκος Θεοῦ.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἐσχατ. Ν. Κορηνοῦ.

123. Γρίφος.

Α. ΑΝΤΡΟΥ. Δ

Ν Ν ΤΡΟ

Τ Ρ μῦθοι Ο

Ο Ο ΡΟ

Υ ΑΝΤΡΟΥ. Υ

ἑπτὰ καὶ πενήκοντα ἔτη.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Κάλκωντος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 31 Ἰουλίου πνευματικῶν ἐκδηλώσεων.

23. Ρόδος, ὄδος, ὄδός. — 24. Χέρι, χέλι. —

25. ΑΡΙΩΝ

ΡΙΩΝ — 26.

ΙΩΝ

ΩΝ

Ν

3x3 grid with numbers: 32, 6, 4, 26; 10, 20, 22, 16; 18, 12, 14, 24; 8, 20, 38, 2

— 27. ὄν.

δς εἶρων

οι ἕα

ὄν τρία

ζῶ

[δνειρον, εἰρωνία, ἱατρία, τριάζω, ζῶν, ὄνοι, οἶος, ἔσον.]

— 28-32. Α.) Ἄδραμ. — Β.) Μάλκνα. — Γ.) Σαχάρα. — Δ.) Ἀραράτ. — Ε.) Ασκέλκας. — 32. Ἐν οἶδα δεῖ οὐδὲν οἶδα. — 34-38. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος κ, αἱ δὲ σχηματίζόμεναι λέξεις εἶνε: κρέας, ἀκμή, κρέμα; ἀκτῆ, οἶκος. — 39. ΑΒΡΙΩΝ (1. Λεύκη. 2. Ἐρμῆς. 3. Ἰθάκη. 4. Ράγης. 5. Ἰνκίς. 6. Οἶνος. 7. Νῆσσα). — 40. ΜΑΡΙΩΝ (1. Γερμανός. 2. Σάριφος. 3. ΠαΓΩτόν). — 42. Ὅσο μεγαλειότεραν ἀξίαν ἔχεις τόσω μετριοφρονέστερος πρέπει νὰ εἶσαι. — 41. Ὁ Πασιτέρ ἔσωσεν δλα τὰ κατοικίδια ζῶα ἐκ τοῦ ἄνθρακος.

« Ο Ὑβῶν ἀποτεινὸν τὰς μομφὰς ταῦτας ἦτο κάτοχος » (Σελ. 81)

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κ^α DE NANTESUIL ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΝ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΥ [Συνέχεια : Ἐς σελίδα 65]

— Καὶ ἐγκαταλείψατε τοὺς ἀξιωματικούς σας καὶ τοὺς συστρατιώτας σας, ἀνδρῶν τῶν ἀνδρῶν!

Ἴσως ἔπεσαν ζωντανοὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν Κινέζων, οἱ ὅποιοι τοὺς βασανίζουσι αὐτὴν τὴν στιγμήν. Σὰς πρέπει τουφεκισμὸς ὅλους σας!

Ὁ Ὑβῶν ἀποταίνων πρὸς τοὺς φυγάδας τὰς μομφὰς ταύτας ἦτο κάτοχος ἐκ τῆς ἀγαπαικτῆσεως.

Οἱ ἄνδρες προσεπάθου νὰ ὁμιλήσωσι, νὰ δικαιολογηθῶσι.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ἔχων τὴν διοίκησιν τῶν πυρῶν τῶν ἀτμακίων.

Ὁ Ὑβῶν ἐξήγησε δι' ὀλίγων λέξεων τὰ συμβαίνοντα, προσπαθὼν νὰ φανῇ ἀτάραχος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφασίν του.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀκούσας τὰς λεπτομερείας ἀνέκραξε:

— Τὰ πράγματα εἶνε πολὺ χειρότερα ἀπ' ὅ,τι τὰ ἐνόμιζα. Λεῖπει ἐπίσης καὶ εἰς ὑποκλιάρχου τοῦ Ἀνικῆ του... ὁ δυστυχὴς Δεχόρτας... θὰ ἔ-

χῆ ἴσως πληγωθῇ θανάσιμος... λείπουν καὶ ἄνδρες πολλοὶ!

Ὁ Ὑβῶν διέκοψεν αὐτόν: — Κύριε πλοίαρχε, πηγαίνω εἰς ἀναζήτησίν των. Ποῖος ἔρχεται μαζί μου;

— Στράφεις δὲ πρὸς τοὺς πυροβολητάς, — ζωντανούς εἴτε νεκρούς πρέπει νὰ τοὺς πάρωμεν, δὲν εἶνε ἔτσι, παιδιά;

Δέκα ἄνδρες ἐπήδησαν ἐκ τῶν λέμβων εἰς τὴν ξηρὰν ἀποφασισμένοι ἐπίσης.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, δὲν ἠμπορῶ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐκτεθῆτε εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, χωρὸς τὴν ἀδειαν τοῦ διοικητοῦ.

— Ὅχι, κύριε πλοίαρχε, εἶνε περιττόν δὲν θὰ μὰς δώσῃ τὴν ἀδειαν εἶνε καθήκον του καὶ θὰ χάσωμεν πολὺτιμον καιρὸν. Ἀφήσατέ μας νὰ τρέξωμεν εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν μας φίλων καὶ συντρόφων, μὴ μὰς ἐμποδίζετε, σὰς ἰκετεύω ἐν ὀνόματι παντὸς ὅ,τι ἔχετε ἱερώτερον εἰς τὸν κόσμον.

— Ὅχι, κύριε πλοίαρχε, εἶνε περιττόν δὲν θὰ μὰς δώσῃ τὴν ἀδειαν εἶνε καθήκον του καὶ θὰ χάσωμεν πολὺτιμον καιρὸν. Ἀφήσατέ μας νὰ τρέξωμεν εἰς βοήθειαν τῶν δυστυχῶν μας φίλων καὶ συντρόφων, μὴ μὰς ἐμποδίζετε, σὰς ἰκετεύω ἐν ὀνόματι παντὸς ὅ,τι ἔχετε ἱερώτερον εἰς τὸν κόσμον.

Οἱ ἀλλασσόντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διεύθυνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταχυίας.

Ἄν ἐπιστρέψω, θὰ παραπεμφθῶ εἰς τὸ στρατοδου-
κατὸν, αὐτὸ θὰ εἶνε ὄλον. Ἐμπρὸς πυροβοληταί,
μάρες! καὶ τροχάδην! Λάβετε τὰ ὄπλα καὶ φυσίγ-
για ἀπὸ ὄσους ἔχουν.

Αὐτὸς δὲ ἤρπασε δύο ρεβόλβερ καὶ φυσίγγια.
Εἰς δίπλας ἐκ τοῦ ἀποδακτικοῦ ἀγῆματος ἐπιστρέ-
ψας μετὰ τῶν ἄλλων φυγάδων καὶ ἔχων ἦδη τὸν
ἕνα πόδα ἐπὶ τὴν ἄκατον, ἐπήδησε ἔξω φωνάζων:

— Ἐρχομαι μαζί σας, θὰ γίνω ὁδηγός σας.

Ὁ Πλοίαρχος ἔτρεχνε ὀπισθεν τοῦ κυρίου του.
Ὁ Ὑδῶν εἶχε μαζί του ἕν συνῶλον δώδεκα ἀνδρας.

Τὸ ἀπόσπασμα εἰσηλθεν εἰς στενὴν ἀτραπὸν ἐκεῖ
δὲ συνήτησε ναύτην τρέχοντα, τοῦ ὁποίου τὰ μὲν
ἐνδύματα ἦσαν καταξοχισμένα, τὸ δὲ πρόσωπον καὶ
αἱ χεῖρες καταματωμένα.

— Ποίος εἶσαι; ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰωσήκης,
χωρὶς νὰ σταθῇ.

— Εἶμαι κεζοναύτης τοῦ Ἀνικητοῦ, ἀπε-
κρίθη οὗτος. Μ' ἐπίασαν οἱ Κινέζοι, ἀλλ' ἐπήδησα
ἀπὸ πάνω ἀπ' αὐτὸν τὸν βράχον καὶ τοὺς ἐξέφυγα.
Ἐνόμισαν πῶς ἐσκοτώθηκα. Αὐτοῦ πρὸς τ' ἀριστερὰ
ἐτράβηξαν.

Πράγματι πρὸς τ' ἀριστερὰ ὑπῆρχε δρομίσκος,
ἢ μᾶλλον ἀτραπὸς στενὴ διὰ μέσου ὑψηλῶν βρά-
χων ἀφ' ἑνὸς καὶ πυκνοτάτου δάσους ἀφ' ἑτέρου. Ὁ
Ἰωσήκης καὶ οἱ σύντροφοί του ὤρμησαν εἰς τὴν ἀ-
τραπὸν ἐκείνην ἐξ ἧς ἦτο καταφανές ὅτι διηλθε
στρατὸς εἰς μέρη τινὰ ἐφαίνοντο κομμένα δένδρα
ὅπως ἀνοιχθῆ διόδος ἐπὶ δὲ τῆς λευκῆς κόνεως ἢ
ὅποια ἐκάλυπτε τὰς πέτρας διεκρινόντο κηλίδες ὑ-
γραὶ ἀκόμη, κηλίδες αἱματος.

Ἐφ' ὅσον ἐπροχώρουν ἡ πετρώδης καὶ στενὴ
ἀτραπὸς ἐγίνετο ὄλονεν περισσότερο ἀνωφερῆς.
Ὁ Ἰωσήκης καὶ οἱ σύντροφοί του διεκρίνον πάλιν
τὰ ἔχνη. Τόσον στενὸν ἦτο ἐκεῖ τὸ μέρος ὥστε οἱ
Κινέζοι ἐξάπαντος θὰ ἀνερχοῦντο ἀνά εἰς ὠθοῦν-
τες πρὸς τὰ ἐπάνω τοὺς αἰχμαλώτους. Τέλος ἐξήλ-
θον ἐκ τῆς ἀτραποῦ, καὶ εὐρέθησαν ἐπὶ ὑψώ-
ματος. Ἐκεῖ κρυφθέντες ὀπισθεν πελωρίου βρά-
χου ἐξήταζον τὰ περίξ ὅπως ἀνακαλύψωσι τὸν
ἐχθρόν. Ἀφῆνης ὁ Πλοίαρχος ἤρχισε νὰ ὠρῆται
μανιωδῶς.

— Σιωπή, σιωπή! εἶπεν ἐντόνως ὁ Ὑδῶν.

Ὁ κύων ἐσιώπησε, ἀλλ' ἐφαίνετο τεταραγμένος,
ὡσφραίνεται. Ὁ Ἰωσήκης μὲ φωνὴν χαμηλὴν ἀλλὰ
δυναμὴν ν' ἀκούσθῃ ὑπὸ ὄλων διέταξε:

— Πρηνηδόν! καὶ μόνον τὴν κεφαλὴν ἄνω! Βλέ-
πατε ἐκεῖ ὑψηλά;

Ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐξ οὗ μόνον ὀλίγα μέτρα ἀπέ-
χον, ἐκάθητο Κινέζος στρατιώτης κρατῶν τὸ ὄπλον
ἐπ' ὤμου. Ἦτο σκοπὸς τὸν ὁποῖον εἶχον τοποθε-

τήση ἐκεῖ ὅπως ἐπιβλέπῃ τὴν ἀτραπὸν. Ἄλλ' ὁ
σκοπὸς παρετήρει πρὸς τὴν ἐναντίαν διεύθυνσιν.

Ὁ Ὑδῶν συρόμενος ἐπροχώρησε μέχρι τῆς βά-
σεως τοῦ βράχου, κρατῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν Πλοίαρ-
χον. Ἐφ' ὅσον προχώρῃ ὁ Ἰωσήκης ἤκουεν ὄλονεν
εὐκρινέστερον κραυγὰς, ὠρυγὰς. Ὁ σκοπὸς ἐξηκο-
λοῦθει νὰ βλέπῃ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ὁ Πλοίαρχος ἔτρεψε σύσσωμος, μὴ δυνάμενος
νὰ κρατηθῇ, ἔτοιμος νὰ ἐφορμηθῇ. Ὁ Ἰωσήκης ἐ-
νάει ὅτι ἡ στιγμή ἦτο κρισιμωτάτη, ὅτι ἐπρόκειτο
περὶ τῶν ὄλων καὶ ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποφασίσῃ οὐδὲ
δευτερόλεπτον πλέον βραδύτης ἐπιστρέψατο δὲν ἡ-
δύνατο πλέον νὰ προχωρήσῃ, διότι αἱ πέτραι ὠρ-
θοῦντο σχεδὸν καθέτως, πλὴν δὲ τούτου ὁ σκοπὸς
ἠδύνατο νὰ στραφῇ πρὸς τὸ μέρος του, νὰ καλέσῃ
εἰς τὰ ὄπλα τοὺς Κινέζους, τότε δὲ καὶ αὐτὸς καὶ
οἱ σύντροφοί του θὰ κατεσφάζοντο ἀνηλεῶς ἢ θὰ ὑψί-
στανο τὸ ἀνεκδιήγητον μαρτύριον τὸ ὁποῖον ὑψί-
σταναται οἱ ἄλλοι αἰχμαλώτοι, ὁ δὲ σκοπὸς τῶν
διὰ τὸν ὁποῖον ἠψήφησαν τοὺς κινδύνους θὰ ἐμα-
ταιοῦτο.

— Πλοίαρχε, βλέπεις αὐτὸν τὸν ἀνθρωπον; εἶπε
πρὸς τὸν κύνα ἄρπαξ' τον καὶ φέρ' τον ἀλλὰ μὴ
φωνάζης, μὴ θγάνης ἄχνα. Γρήγορα!

Ὁ γενναῖος κύων ὄρμα καὶ ἀναρριχώμενος διὰ
τῶν βωγμῶν τῶν πετρῶν φθάνει ἐπὶ τῆς κορυφῆς
τοῦ βράχου. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀρπάζει τὸν στρα-
τιώτην ἀπὸ τὴν μέσην. Ὁ Κινέζος ἐκ τοῦ τρόμου
δὲν προσθάνει οὐδὲ γυρῶ νὰ εἴπῃ καὶ μετ' ὀλίγον
κύων καὶ ἀνθρωπος κυλιόνται μαζί μέχρι τῆς θέ-
σεως ὅπου ἐπερίμενον ὁ Ὑδῶν.

— Ἐμπρὸς ὄλοι! φωνάζει τότε ὁ Ὑδῶν.

Ἀγαρριχθῶνται δὲ εἰς ἕν ἄλλο μονοπάτι, κείμενον
πλαγίως τοῦ βράχου, ὄχι τόσον ἀνωφερῆς. Ὁ δίο-
κος τοῦ Ἀνικητοῦ μείνας ἐπὶ τινὰ λεπτά ὀπίσω
ἐβύθισε τὴν ξιφολόγην του εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Κι-
νέζου, ἔπειτα δ' ἐπρόφρασε τοὺς ἄλλους.

— Ἐδεσετε καλά τὸν μουρτάτη τὸν Κινέζο μὴν
τύχη καὶ φωνάζῃ; ἠρώτησε.

— Τὸν ἐπεριποιήθηκα μὲ τὸ παραπάνω! δὲν
ὑπάρχει φόβος πλεῖα νὰ φωνάζῃ.

Ἰσοῦ ἀνέβησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς, ἐπὶ μικροῦ ὄρο-
πεδίου ὁ Πλοίαρχος τεταραγμένος κλαίει παρα-
τηρῶν τὸν κύρτον του μὲ ἀπελπιστικὰ βλέμματα.

— Πρηνηδόν! εἶπεν ὁ Ἰωσήκης, κρατῶν τὸν
Πλοίαρχον. Κάτωθεν αὐτῶν, εἰς ὀλίγων βημάτων
ἀπόστασιν, βλέπον ἑαμα φρικώδης καὶ ἀπερίγρα-
πτον, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων
θὰ λησμονήσῃ ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν του.

[Ἔπεται συνέχεια] ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ
κατὰ παραγγελίαν τοῦ Καλλινοῦ
ἐκ τῆς ΚΑΤ' ΕΒ ΠΕΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ο ΦΩΤΗΣ

ΥΠΟ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ

Α'

«Ἐλα, μαννούλα, δός μου τὴν εὐχὴ σου!
Πάγω εἰς τὴ χώρα γιὰ νὰ ἔρῃ δουλειά!
Μὴν κλαῖς, μὴ σκοδίζης, βάστα τὴν ψυχὴ σου,
Γλυκεῖα μαννούλα, δός μου δυὰ φιλιὰ.»

Δόλια μαννούλα! Δάκρυα τοῦ χύνει!

Ἐνα τὸν ἔχει καὶ μοναχογιού,
Κι' αὐτὸς θὰ φύγῃ ἔρημη θὰ μείνῃ
Σ τὸ φτωχικὸ της, μέσα εἰς τὸ χωριό.

Ἐρημὴ χήρα! Ἄχ, φτωχὴ μητέρα,
Πάει ὁ Φώτης γιὰ νὰ ἔρῃ δουλειά!
Πάει, πλὴν θάλλῃ πάλι μιὰν ἡμέρα!
Δός τὴν εὐχὴ σου, δός του δυὰ φιλιὰ.

Πέρνει τὸ γιοῦ της μέσ' εἰς τὴν ἀγκαλιὰ της
«Ἐχε γεία», λέει, «μὴ λυπᾶσαι, μὴ!»
Δίνει σακκουλὶ ἐκείνη εἰς τ' ὄρρανό της
Πῶθαλε μέσα σπιτικὸ φωμί.

Πέρνει ὁ Φώτης, τὸ σακκουλὶ πέρνει
Καὶ τὸ λουρὶ του εἰς τὸ λαιμὸ περνᾷ
Μιὰ τὸ σακκουλὶ εἰς τὰ ζερβά τὸ φέρνει
Κι' ἔξω ἀπ' τὴ θύρα βγαίνει, τὴ σφαλνᾷ.

Ἐμειν ἡ χήρα σήμαντρο σημαίνει!
Πάει ὁ Φώτης πρώτη τοῦ Μαγιοῦ
Ἐξαφὰ στέκει νὰ, ὁ Φώτης μπαίνει
Σ τὴν ἐκκλησίαν μέσα τοῦ χωριοῦ.

Κερί δεκάρι πέρνει ἀπ' τὸ δισκάρι.
Μὲ τὸ δεξί του χέρι τὸ βασιτᾷ,
Μὲ τὸ ἄλλο βγάνει τὸ φτωχὸ δεκάρι
Καὶ εἰς τὸ παγκάρι πάνω τὸ πετᾷ.

Ἄλλο δὲν ἔχει. Τὰ κερί ἀνάφτει,
Σ τὸ μανουάλι πάει, τὸ κολνᾷ
Τῆς Παναγίας ἡ εἰκόνα στράφτει
Σταυροκοπέται, τῆνε προσκυνᾷ.

«Ὁ Παναγιὰ μου, βασίλισσα τοῦ κόσμου,
«Κάμε νὰ γείνω καλὸς χριστιανός,
«Εὐλόγησέ με, τὴ φώτισί σου δός μου,
«Εὐλόγησέ με! Ἄχ, εἶμαι ὄρρανός.

«Κάμε νὰ στρέψω εἰς τὸ χωριὸ μου πίσω
«Καὶ τὴ μαννούλα νὰ εἶμαι ἱκανός
«Νὰ τῆνε θρέψω, νὰ τῆνε γεροκομήσω
«Ἐγὼ ὁ γιοῦς της, ἐγὼ ὁ ὄρρανός.»

Εἶπε, σωμαίνει. Τρίζει ἡ εἰκόνα
Θαρρεῖ ν' ἀκούῃ γύρω ὡσαύτᾳ:
Ὁ Παναγιὰ, σέπτε εἰς τὸν αἰῶνα
Ὅσα παιδάκια μένουν ὄρρανα.

Β'

Ὁ Φώτης ξεκινάει, πάει πάει
Μὲ τὴν ἐλπίδα μέσα εἰς τὴν καρδιά,
Τὸ σήμαντρο τὶ γκ, τὰ γκ ξαναχτυπάει,
Ἐχάθη τώρα μέσ' εἰς τὴ λαγκαδιά.

Ὁ ἥλιος διασπασμένος γιὰ δροσοῦλα
Μέσ' εἰς τὸν γαλάζιο λάμπει οὐρανὸ,
Ἀθῶα γυμνοπόδα βοσκοπούλα
Κατσίκια βόσκει πέρα εἰς τὸν κρημνὸ.

Κοπάδια βῶδια βόσκουν παραπέρα
Σ ἀνθόσπαρτης βαχοῦλας τὴν ποδιά.
Λαλοῦν πουλιά, δὲ τί ὠραία μέρα!
Πρωτομαγιά π' ἀνοίγει τὴν καρδιά.

Τὴ λαγκαδιά περνᾷ ὁ Φώτης, βγαίνει.
Σ τάντικρυνὸ τὸ πράσινο βουνό.
Γυρνᾷ καὶ βλέπει τὸ χωριὸ του, μένει
Τί βλέπεις; Τί κυττάζεις, ὄρρανό;

Ἀνάμεσα εἰς τὰ δένδρα νάτα, νάτα!
Τὰ βλέπει ὄλα, ὄλα καθαρά
Τὰ σπήτια τοῦ χωριοῦ του τὰ χιονᾶτα,
Τὰ σπήτια τοῦ χωριοῦ του εἰς τὴ σειρά.

Τῆς ἐκκλησίας ὁ θόλος νάτος! λάμπει,
Καὶ ὁ σταυρὸς ποῦ ἔχει εἰς τὴν κορφή,
Δεξιὰ της κάτω τοῦ χωριοῦ οἱ κάμποι
Ποῦ πρώτα ἡ ματιὰ του νὰ στραφῇ;

Φθάνει σου, Φώτη! Τράβα, τράβα τώρα,
Μπροστά σου δρόμο ἔχεις περισσό!
Τρέχει, περνᾷ σὰν τὴν τρελλὴ ἡ ὄρα
Καὶ τὸν καιρὸ σκοτῶνει τὸν χρυσό.

Γ'

Κίνησε, πέρνει τοῦ βουνοῦ τὴν πλάτη.
Φύσ', ἀεράκι, φύσα, κρωϊνὸ.
Πάει καὶ πάει. Δὲς τὸ μονοπάτι
Λόξες ποῦ κάνει πάνω εἰς τὸ βουνό!

«Αχ, τί μυρίζει; Σχίνος και θυμάρι.
Τί λουλουδάκια, τί χλωρά κλαδιά!
Τί χορταράκι τρυφερό! Τί χάρι
Πού έχ' εκείνη ή βαλανιδιά!

«Όλα τὰ βλέπει, και τραβά και πάει,
Φθάνει 'ς τήν άκρα του βουνού, γυρνά,
Πέρνει τὸ άλλο του βουνού τὸ πλάι.
Κάθηκε τότε τὸ χωριό του, νά!

Καίει ὁ ἥλιος, φθάνει μεσημέρι
Τρέχει και τρέχει, κάτω βοδολά.
Δίφα και πείνα, ὠργισμένο ταίρι
Σφίγγει τὸ Φῶτη και τὸν γαργαλά.

«Έχει κοντά του, 'ς τὸ σακκούλι έχει.
Έχει ὁ Φῶτης σπητικὸ φωμί,
Βιάζεται ὁμως, τρέχει κάτω, τρέχει
Σάν τήν σάιττα φεύγει με ὀρμή.

«Έξαφ' ἀκούει ένα κουδουνάκι,
Ντίν, ντίν, ὁ Φῶτης δίνει προσοχή.
Βλέπει κοντά του κάτασπρο ἀρνάκι,
Και μιὰ παιδούλα δίπλα μοναχή.

Τί προσωπάκι! Τί χρυσά μαλλάκια!
Μάτια γαλάζια, φρύδια σπαθωτά.
Τριανταφυλλένια έχει τὰ χειλιάκια
Η βοσκοπούλα πού τὸν χαιρετά.

«Ὁρα καλή σου!» — «Γειά σου, καλημέρα!»
— «Πού πας;» — «Στὴ χώρα γιὰ νὰ βρῶ δουλειά»
— «Έέρεις τὸ δρόμο;» — «Ὁχι!» — «Έκει πέρα
» Εἶνε ὁ δρόμος. Βλέπετε μιὰν ἐλά;»

— «Ναί, ναί, τὴν βλέπω.» — «Πῶς σὲ λέγε σένα;»
— «Φῶτη. Και σένα;» — «Μένα; Μαριγώ.
Έφαγες;» — «Ὁχι!» — «Ὁχι; Θέλεις ένα,
» Ένα κουλλοῦρι νὰ σοῦ δώσω γώ;»

— «Έχω φωμάκι, μὰ νερό δὲν έχω.»
— «Νὰ τὸ σταμνάκι, πῆς νὰ δροσοιθῆς,
» Πιές, κι' ἂν δὲν φθάνει, 'ς τὴ βρυσούλα τρέχω
» Κι' ἄλλο σοῦ φέρνω ὄσο θες εὐθὺς.»

Πέρνει ὁ Φῶτης τὸ σταμνάκι, πίνει,
Πίνει νεράκι κρύο, καθαρό.
Σβύνει, τὴ δίφα πού τὸν καίει σβύνει,
Και σὲ χορτάρι στρώνεται χλωρό.

«Απ' τὸ σακκούλι τὸ φωμί του βγάνει
«Κόπιασε.» λέει, «Έλα, Μαριγώ!
» Ένα τοῦς δυὸ μας, κῦτταξέ το, φθάνει.»
— «Ὁχι!» — τοῦ λέει, «δὲν παινώ ἐγώ.»

» Έφαγα τότε. Φάγε τὸ φωμί σου,
» Νὰ και τυράκι, πάρε κι' ἐν' αὐγό.
» Φάγε, ζαπλώσου λίγο και κοιμήσου.
» Σάν εἶνε ὦρα σὲ ζυπνῶ ἐγώ.»

Κόφτει ὁ Φῶτης, κάνει τὸ σταυρό του,
Τρώει φωμάκι και τυρί κι' αὐγό.
Πέρνει, κοιμάται' στέκει 'ς τὸ πλευρό του,
Σάν ἀγγελοῦδι στέκ' ἡ Μαριγώ.

Βλέπει 'ς τὸν ὕπνο, βλέπει τὴ μαννούλα,
Βλέπει τὸ σπῆτι, τὸ χωριό και νά!
«Σήκω», τοῦ λέει, «ζύπνα», ἡ παιδούλα.
Τρίβει τὰ μάτια τότε και ζυπνά.

«Ὁρα νὰ φύγω», λέει, «ὄσο τὸ χέρι!»
Δίνει τὸ χέρι, χέρι παχουλό.
— «Ὁλα σου δέξια ὁ Χριστὸς νὰ φέρη!
» Πήγαινε, Φῶτη, σῦρε 'ς τὸ καλό.»

Δ.

Φεύγει ὁ Φῶτης ὄρες περπατάει,
Βράχους πηδάει, λαγκαδιές περνά,
Βλέπει τὸν ἥλιο ἔξαφνα βουτάει,
Κρύφτηκε, πάει πίσ' ἀπ' τὰ βουνά.

Κρί, κρί, ὁ γρύλλος, πλάκωσε τὸ βράδυ.
Ὁλα κουνιάζουν τότε τὰ πουλιά.
Φῶτη, πού τρέχεις μέσα 'ς τὸ σκοτάδι;
Ἄκου! γαυγίζουν ἄγρια σκυλιά!

Φόβος τὸν πιάνει. Τί νὰ κάμη τότε;
Πού νὰ πλαγιάσῃ; Πού νὰ κοιμηθῇ;
Πόσο νὰ εἶνε μακρὰ ἡ χώρα;
Ποῖς τότε, Φῶτη, θά σ' ἀποκριθῇ;

Σκύφτει και πέρνει ἀπ' τὴ γῆ λιθάρι,
Πέρνει τὸ δρόμο πάλι και τραβά.
Τῶνα σκοντάφτει, τᾶλλο του ποδάρι,
Τρέχει ὁ Φῶτης, πάει 'ς τὰ στραβά.

Γαῦ, γαῦ, οἱ σκύλοι, κρί, κρί, κρί, ὁ γρύλλος.
Έξαφνα βλέπει φῶς ἐκεῖ κοντά.
Πά φ, πά φ ἀκούει, ἀνασαίνει' μύλος,
Μύλος γυρίζει, τρίζει και βροντά.

Πά φ, πά φ ὁ μύλος, γαῦ, γαῦ, γαῦ, οἱ σκύλοι.
«Αἱ! ἀπ' τὸ μύλο! Πιάστε τὰ σκυλιά!»
Νὰ ένας γέρος, πού κρατεῖ κανδήλι,
Μ' ἄσπρα τὰ γένεια κι' ἄσπρα τὰ μαλλιά.

[Ἔπεται συνέχεια]

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΑΝΗ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΨΙΤΤΑΚΟΥ

Ἄφ' οὐ πλεῖστα ζῶα — και μάλιστα δι-
ποδα και ἄπτερα — γράφουσι και δημοσιεύουσι
τὰ ἀπομνημονεύματά των, διατὶ τάχα και
ἐγώ. νὰ μὴ γράψω; Έχω συγγραφή δλόκλη-
ρον τόμον και μέλλω νὰ τὸν ἐκδώσω. Χάριν
δὲ περιεργίας, και διὰ νὰ ἀκούσω και τὴν
γνώμην τῶν ἀγαπητῶν μου ἀναγνωστῶν τῆς
Διαπλάσεως πρὸς
τοὺς ὁποίους ἔχω
μεγίστην ὑπόλη-
ψιν, δημοσιεύω σή-
μερον ἀπόσπασμα
τοῦ συγγράμματός
μου, ἀνάμνησιν τῆς
νεαρᾶς μου ἡλικίας.

«... Εἶχον κυ-
ρίαν πολὺ εὐγενῆ
και περιποιητικὴν,
νέαν ὡς πεντήκον-
τα ἐτῶν τὸ πολὺ,
ἡ ὁποία με ἠγά-
πα ὡς υἱόν της.
Ἄλλὰ ἐγώ ὁ ἀγά-
ριστος ὡς ἀμοιβὴν
τῶν περιποιήσεων
και τῆς ἀγάπης
της, δὲν ἔπαυον νὰ
τὴν πειράζω νὰ τὴν
δαγκάνω και νὰ
τὴν βασανίζω πο-
λυτρόπως. Ἐκείνη
μου ἐγέμιζε τὴν
κοιλίαν ζάχαριν

και διάφορα ὀρεκτικὰ πράγματα, ἀλλὰ ἐγώ
τὴν ἐπότιζον πικρίας.

» Ἡμέραν τινα ἔρχεται ὁ γραμματοκομιστής
και ἐγχειρίζει εἰς τὴν κυρίαν μου ἐπιστολήν. Ἡ
κυρία μου ἐφόρεσε τὰ διοπτρά της και ἀνέγνω-
σε δυνατὰ διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ περιεχόμενον.

«Ἀγαπητῆ μου,

» Θὰ στενοχωρῆσαι μόνη σου αὐτοῦ τί λέ-
» γεις; θέλεις νὰ συγκατοικήσωμεν; Θὰ εἶνε
» πολὺ εὐάρεστον και διὰ τὰς δύο μας. Περι-
» μένω ἀπάντησίν σου με πρώτον.

» Ἀναστασία Ὁμέγα»

» Ἡ κυρία μου ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως
τὴν ἐπιστολήν και ἔξυε τὸ ὄτιον διὰ τῆς βε-
λόνης τοῦ πλεξίματος: τὴν συνήθειαν αὐτὴν
εἶχε κλεψὴ ἀπὸ ἐμέ! Ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν ἤ-
θελε τὴν κυρίαν Ἀναστασίαν και ὡς νὰ μὴ
τὴν ἤθελεν ἐγώ ὁμως, ὁμολογῶ τὴν ἀμαρτίαν
μου, τὴν ἤθελα και τὴν πέρα ἤθελα: διὰ τί
νομίζετε; Διὰ νὰ ἔχω νὰ πειράζω
δυὸ ἀντὶ τῆς μιᾶς. Διὰ νὰ ἐκφράσω
και ἐγώ τὴν γνώμην μου και νὰ
πείσω τὴν κυρίαν μου νὰ δεχθῇ
τὴν πρότασιν τῆς κυρίας Ἀναστα-
σίας, ἐπέταξα εἰς τὸ ξύλον μου και
ἐτίναξα τὰς πτέρυγας μου πρῶτον
και ἔπειτα ἀνέκραξα φαιδρῶς:

«— Καλῶς ὠρίσατε κυρία μου,
ὠρίστε παρακαλῶ.

» Ὡς φαίνεται ἡ κυρία μου ἤκουσε
τὴν γνώμην μου και ἐπέισθη, και

εὐθὺς τὴν ἐπιστῆσαν
νὰ σοῦ την και ἐρ-
χεται ἡ κυρία Ἀνα-
στασία με τρία με-
γάλα κιβώτια και
ἐγέμισε τὴν κατοι-
κίαν μας.

» Ὁ τὴν ὀκλη-
ρὰν μουσαφίρισσαν!

» Ἐγώ καθὼς
τὴν ἤκουσα ἐρχο-
μένην ἐπέταξα εἰς

τὸ ξύλον μου και
ἐκάθισα σοβαρῶς,

περιμένων τὰς συνηθισμένας συστάσεις. Ἄλλ'
ἐκείνη καθὼς με εἶδεν, ἀνεφώνησε:

» — Μαρία μου, — τὸ ὄνομα τῆς κυρίας
μου —, τί το θέλεις αὐτὸ ἐκεῖ τὸ πουλί; Δὲν
εἰξεύρεις πῶς τοὺς σιχάινομαι τοὺς παπαγάλ-
λους!

» — Τί μου λές, Ἀναστασία μου, και εἶνε
δυνατὸν νὰ σιχαθῇ κανεὶς τὸν Θεσαυρόν μου.

» — Χαρά 'ς τὸ ὄνομα! Θεσαυρόν τον ὀνο-
μάζεις; Χὰ χὰ χὰ...»

» Και τὸ ἀναίσθητον γύναιον ἀνεκάγχασε
βλακωδῶς.

«Ἄλλ' ἐγὼ ἐσακολοῦσθω νὰ τὴν κεντῶ» (Σελ. 86)

»Νά σου δείξω ἐγώ, κυρά μου, εἶπα κατ' ἐμαυτόν, νά σε μάθω νά τολμάς ἄλλοτε νά λέγης ὅτι σιχαίνεσαι τοὺς ψιττακοὺς, ἢ ὅπως συνηθίζεις νά τοὺς λέγης περιφρονητικῶς *παπαγάλλους*. Διὰ νά την τιμωρήσω λοιπόν, ἔστρεψα πρὸς αὐτὴν ὅλην τὴν προσοχὴν μου καὶ μετεχειρίσθην ὅλην μου τὴν ὀλίγην εὐφυΐαν τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεός. Τί ἔκαμα λοιπόν; Ἀκούσατε.

» — Οὐφ! πῶς καίει ἔτσι ὁ καφές μου; δὲν πίνεται, Μαρία μου.

» — Ἄφησέ τον λιγάκι νά κρυώσῃ, Ἀναστασία μου.

» — Καὶ ἂν κρυώσῃ, πάλιν θά καίῃ Μαρία μου.

» — Δὲν καταλαβαίνω τί μου λές, εἶπεν ἡ Ἀναστασία ἀγανακτοῦσα, μὲ περιπαίζεις; καὶ κατέβη εἰς τὸν κήπον.

«Ἡ καίμενη ἡ Ἀναστασία εἶχε δίκκιον, διότι ἐγὼ εἶχα ῥίψη πιπέρι εἰς τὸν καφέ της.»

»Καθ' ἡμέραν ἐπανελαμβάνοντο τὰ αὐτὰ παράπονα· τὰ φορέματά της εὕρισκοντο κηλιδωμένα, τὸ ἐργόχειρόν της ἐσχισμένον, τὸ μελανοδοχεῖόν της ἀνεστραμμένον, καὶ μυρία ὅσα ἄλλα τοιαῦτα δυστυχήματα. Καὶ ἡ δυστυχὴς δὲν εἰζέυρε τί νά ὑποθέσῃ· ἀλλὰ σεῖς ὅμως, καλοὶ μου φίλοι, ἐνοήσατε παρευθὺς ὅτι ὁ κακὸς ἐργάτης πάντων τούτων ἦτο ὁ εὐσεβάστως ὑποφαινόμενος.

»Ἡ κυρία, — ἃς ἔχη χάριν, ἃς τὴν εἰπῶ καὶ κυρία —, ἡ κυρία λοιπόν Ἀναστασία εἶχε νονάν σχεδὸν τῆς αὐτῆς ἡλικίας· ὀλίγα ἔτη τὰς ἐχώριζον. Ἡ νονά της ἔστειλε μικρὸν χρηματικὸν βοήθημα, καὶ αὐτὴ ὡς ἀντάλλαγμα ἠθέλησε νά της στείλῃ ἄνθη εἰς τὴν ἑορτὴν της.

»Ἰσα ἴσα ἡ κυρία μου εἶχε μίαν γάστραν ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαμάρωνε καὶ ἀνέτρεφε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας· καὶ ἐγὼ δὲ ἠθανόμην τυφιν συνειδότης ὁσάκις ἐρράμφιζον κρυφίως τὰ γλυκύτατα ἐκεῖνα ἄνθη.

»Ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία μου εἶχεν ἐξέλθῃ, ἢ δὲ κυρὰ Ἀναστασία εἶπε καθ' ἑαυτήν.

« — Κύτταξε καλέ, τί εὐμορφα ἄνθη· θά κόψω νά κάμω μίαν ἀνθοδέσμην νά την στείλω τῆς νονᾶς μου. Καὶ θά εἰπῶ εἰς τὴν Μαρίαν ὅτι ὁ παπαγάλλος της τὰ ἀφάνισε.»

»Καὶ νά σοῦ τὴν καὶ ἐτοιμάζεται νά κόψῃ

ἄνθη· ἀλλὰ μόλις ἐκοψεν ἐν καὶ εὐθύς ἐγώ, πρὶν προφθάσῃ νά κόψῃ καὶ δεύτερον, πετῶ ἀστραπηδὸν καὶ τὴν κεντῶ μὲ τὸ ῥάμφος μου εἰς τὴν πτέρναν, φωνάζει αὐτὴ καὶ προσπαθεῖ νά με διώξῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξακολουθῶ νά την κεντῶ καὶ νά κατασπαράττω τὸ κρέας της· φωνάζει, καὶ ἐκ τοῦ πολλοῦ φόβου της καὶ τῆς δεινῆς ἀγωνίας λιποθυμεῖ καὶ πίπτει κατὰ γῆς.

»Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εὐτυχῶς ἐπανῆλθεν ἡ κυρία μου. Ἐγὼ δὲ διὰ νά μὴ ἀνακαλυφθῶ ἐπέταξα εἰς τὸ ξύλον μου· καὶ ὑποκρινόμενος τὸν ἀδιάφορον, ἤρχισα νά ἐπαναλαμβάνω ὅσας φράσεις εἶχον μάθῃ ἕως τότε.

« — Φέρτε ἄρμ! — Κτύπα τον, κτύπα τον! — Χαίρε, κυρία μου! — Στάσου, στάσου παλιόπαιδο! — Νάτος ὁ μπαμπᾶς σου! — Ἐμπρός, κύριοι, ἔμπρός!

»Ἡ καλὴ μου κυρία ἔσπευσεν εὐθύς, καὶ διὰ τῶν ἀδελφικῶν περιποτήσεων της, ἀνέλαβεν ἡ κυρὰ Ἀναστασία.

»Ὅταν ἡ κυρὰ κλέπτρια συνῆλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας της, μοῦ ἔρριψε δύο τρία βλήματα ἄγρια, καὶ εὐθύς ἐγὼ ἐνόησα ὅτι ἡ θέσις μου εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος. Τί ἔπρεπε νά κάμω λοιπόν; Νά μείνω καὶ νά μοῦ στήρῃ τὸν λαϊκὸν ἢ ἄγρια κλέπτρια, ἢ νά στερηθῶ τὴν καλὴν μου κυρίαν καὶ νά σώσω τὴν ζωὴν μου; Τὸ δευτέρον μ' ἐφάνη φρονιμώτερον. Καὶ ὁ ἀγνώμων ἐγὼ ἀνοίγω τὰς πτέρυγας μου καὶ πετῶ ἔξω τοῦ παραθύρου.

» — Ἡ καίμενη ἡ κυρία μου ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ θαυρούσα ἔλεγεν·

« — Ἐλα, γύρισε, Ἐθασκούε μου, ἔλα πουλάκι μου, μὴ φοβῆσαι τίποτε, ἔλα καὶ σε συχωρεῖ ἡ κυρία Ἀναστασία.

»Ἄλλ' ἐγὼ ποῦ νά ἀκούσω καὶ ποῦ νά πεισθῶ! Ἐφυγα καὶ ἀκόμη φεύγω. Ἐκτοτε δὲ δὲν ἔμαθον τίποτε οὔτε περὶ τῆς κυρίας Μαρίας, οὔτε περὶ τῆς κυρίας Ἀναστασίας, ἥτις ἔγινεν αἰτία νά στερηθῶ τὴν καλὴν μου κυρίαν.

»Ἀλλὰ πταίω καὶ ἐγὼ ὀλίγον, διότι ἐβιάσθην νά φύγω καὶ νά γίνω αἰτία νά λυπηθῇ ἡ καλὴ μου κυρία· τώρα τὸ μετανῶ ὁ ἀχάριστος!

(Ἵπγρ.) ΘΗΣΑΥΡΟΣ, ψιττακὸς
Διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἀντιγραφῆς

[Μίμησις]

Π. Ι. Φ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΙΝΔΙΩΝ ΜΙΚΡΑΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ

Ἀγαπητῆ μου ἐξαδέλφῃ,

Τώρα πλέον ὄχι μονάχα εἶδα ἀληθινούς Ἰνδοὺς, ἀλλὰ καὶ ἐπεσκέφθην μερικοὺς· ἡ μητέρα λέγει ὅτι θά εὐχαριστηθῆς ἂν μάθης πῶς ζοῦν καὶ τί κάμνουν οἱ Ἰνδοί, δι' αὐτὸ θά σοῦ γράψω ὅ,τι εἶδα. Θά περᾶσῃ πολὺς καιρὸς ὅσον νά λάβῃς τὴν ἐπιστολήν μου. Εἶνε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὰς Ἰνδίας ἕως εἰς τὰς Ἀθήνας! Πάρε τὸν χάρτην καὶ ἰδὲ τί δρόμον θά κάμῃ τὸ κκχόμερον τὸ γράμμα μου ὅσον νά φθάσῃ εἰς τὰς χεῖράς σου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους θά φθάσῃ καὶ τότε νά μοῦ ἀπαντήσῃς γρήγορα, διότι συλλογίσου· πῶς καὶ τὸ ἰδικόν σου γράμμα θά κάμῃ τὸν ἴδιον δρόμον ἕως ὅτου νά ἔλθῃ εἰς ἐμέ.

Τὸ ἤξευρετε ἀπὸ καιρὸν ὅτι ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ Μαρία καὶ ἐγὼ ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ὅπου ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὅπου ἐζούσαμεν ὅπως μοῦ λέγει ἡ μητέρα ὄχι πολὺ διαφορετικὰ ἄφ' ὅτι ζῆτε σεῖς εἰς τὰς Ἀθήνας.

Λοιπὸν κατόπιν ἀπὸ ἑνὸς μακρινόν, ἀτελείωτον ταξεῖδι· ἐφθάσαμεν ἐδῶ, ἐταξιδεύσαμεν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ ἀποκατασταθήκαμεν εἰς μέρος ὅπου εἶνε τὸ μέγαλον κτήμα τὸ ὁποῖον θά διευθύνῃ ὁ πατέρας· ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸ μέγαλον αὐτὸ κτήμα εἶνε μία *ρεζερβαίσιον* (reservation) τῶν Ἰνδιῶν. Χωρὶς ἄλλο δὲν νοιώθεις τί σημαίνει ἡ λέξις αὕτη· οὐτ' ἐγὼ δὲν τὸ ἤξευρα, ἀλλὰ ὁ πατέρας μοῦ τὸ ἐξήγησε. Πρὶν νά ἔλθουν ἐδῶ οἱ ἄσπροι, δηλαδὴ οἱ Εὐρωπαῖοι· ὅλη ἡ χώρα ἦτο τῶν Ἰνδιῶν, ἀλλὰ οἱ Εὐρωπαῖοι σιγὰ σιγὰ τοὺς ἐδίωξαν καὶ ἐπῆραν τὰ χωράφια των καὶ τὰ κτήματά των. Αὐτὸ ἦτο φοβερόν δυστύχημα διὰ τοὺς καίμενους τοὺς Ἰνδοὺς. Ἐπὶ τέλους τοὺς προσδιώρισαν γαίας ποῦ νά εἶνε ἰδικαί των, καὶ τὰς ὁποίας νά μὴ ἔχη κανεὶς τὸ δικαίωμα νά πάρῃ· αὐτὰς τὰς γαίας λοιπὸν τὰς λέγουσι *ρεζερβαίσιον*· ἂν νά λέμε μέρη ποῦ ἐκράτησαν ποῦ ἐφύλαξαν δι' αὐτοὺς· μίαν τοιαύτην *ρεζερβ*· ἴησον ἐπεσκέφθην χθές· ἀλλὰ πρέπει νά σοῦ τὰ εἰπῶ ὅλα μὲ τὴν σειρὰν καὶ ν' ἀρχίσω ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Κατὰ τὸ ἰδικόν μας ἡμερολόγιον ὅταν ἤλ-

θαμεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἦτο ἀνοιξίς· ἀλλὰ τὰ πράγματα ἐδῶ εἶνε ἀνάποδα ἀπὸ τὰ ἰδικὰ μας· ἔκαμε κρῦν δυνατόν καὶ ἤρχιζε καὶ νά χιονίζῃ τὸ χιόνι μᾶς ἐπίασεν εἰς τὸν δρόμον ὅταν ἐπηγαίναμεν μὲ τὴν ἀμαξάν. Ὁ πατέρας διὰ νά μᾶς διασκεδάσῃ μᾶς ὠμίλουσε διὰ τοὺς Ἰνδοὺς, καὶ ἡμεῖς ἠκούομεν μὲ περιέργειαν ὅσα μᾶς ἔλεγε.

Ἐξαφνα ὁ ἀμαξηλάτης φωνάζει:

— Τηράξετε δεξιὰ, νά δύο Ἰνδοί.

Ποτὲ δὲν ἐβάζεν ὁ νοὺς μου ὅτι οἱ Ἰνδοὶ εἶνε ἔτσι· ἐνόμιζα ὅτι εἶνε ἄλλου εἶδους ὄντα· ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους, ἦσαν κουκουλωμένοι καὶ ἂν δὲν εἶχαν μελαψὰ πρόσωπα καὶ ὁ ἄνδρας δὲν εἶχε ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι του ἑνὸς πτεροῦ ὕψηλό, θά ἔλεγα πῶς ὁ ἀμαξηλάτης ἠθέλησε νά μᾶς περιπαίξῃ. Ἡ σκουάου — δηλαδὴ ἡ γυνίκα τοῦ Ἰνδοῦ, ἐπήγαγε ἀπὸ πίσω, καὶ ἐσήκωνε κάτι εἰς τὴν ῥάχιν της· ἐνομίσαμεν ὅτι ἦτο τὸ πικιδί της, ἀλλὰ δὲν ἦτο, ἦτο ἑνὸς σκυλάκι. Εἶνε περιττὸν νά σοῦ εἰπῶ, διότι τὸ ἐννοεῖς μόνη σου, μὲ τί περιέργειαν τοὺς παρετηρούσαμεν· ἀλλὰ ἡ ἀμαξά ἔτρεχε καὶ ἔπειτα ἀπ' ὀλίγον μὲ τὰ τελευταῖα σπίνια τοῦ μικροῦ χωριοῦ ἐξηρανίσθησαν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰ μάτια μας.

Ἀλλὰ μὴ λυπεῖσαι, τοὺς ξανακῆυραμεν τοὺς Ἰνδοὺς! Ἐπροχωρήσαμεν ἀκόμη κάμποσον δίκστημα· ἡ Μαρία καὶ ἐγὼ ἀπεκοιμήθημεν διότι εἶχαμεν κουρασθῆ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι· ἀλλὰ ἔξαφνα ἡ ἀμαξά ἐσταμάτησε, ἐξυπνήσαμε. Ὁ ἀμαξηλάτης κατέβη ἀπὸ τὴν ἀμαξάν καὶ εἶπεν ὅτι ὁ ἕνας τροχὸς ἔχει πάθῃ· κάτι καὶ ὅτι πρέπει νά διορθωθῇ. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ ταξιδεύουσι εἰς τέτοια ἀκατοίκητα μέρη λαμβάνουν τὰ μέτρα των διὰ τοιαῦτα δυστυχήματα. Εἰς τὴν δευτέραν ἀμαξάν ποῦ εἶχαμεν μαζί μας, εἶχαμεν καὶ διάφορα ἐργαλεῖα· ὁ πατέρας ἤρχισε τὴν δουλειὰ μὲ τοὺς δύο ἀμαξηλάτας, ὡσὰν ἀπὸ καιρὸν νά ἔκαμε ἀμαξία. Ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη τέχνας κατεργάζεται ὅπως λέγει ἀπάνω κάτω καὶ ἡ χρηστομάθειά μας.

Σοῦ εἶπα ὅτι ἐχιόνιζε ὅλη ἡ ἀτελείωτη ἐκείνη πεδιάς ἦτο κάτασπρη ὡς ζαχαρωμένη. Ἡ μητέρα, ἡ Μαρία καὶ ἐγὼ ἐπεριπκτού-

σαμεν επάνω κάτω διά να ζεσταθώμεν· εις αυτό τὸ διάστημα ἡ Ἑλένη, ἡ ὑπερέτρια πού εἶχαμεν μαζί μας, ἤναψε φωτιά καὶ ἔβρασε τσαί. Τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσο παραδόξον καὶ πρωτοφανές, ὥστε μοῦ ἐφάνη ὡσαν νὰ εἴμεθα τὰ πρόσωπα κανενὸς παραμυθιοῦ. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον μᾶς ἐφώνησεν ἡ Ἑλένη καὶ ἐσταθῆκαμεν τριγύρω εἰς τὴν φωτιάν καὶ ἐπίναμεν τὸ τσαί πού ἀχνίζε· ἔξαφνα ἡ Μαρίκα ἐφώνησε:

— Πατέρα, νὰ οἱ Ἴνδοι, ἔρχονται πάλιν! Πραγματικῶς ἤρχοντο πρὸς τὸ μέρος μας.

« ΝΑ ΔΥΟ ΙΝΔΟΙ » (Σελ. 87)

Ὅταν ἐπλησίασαν ὁ πατέρας τοὺς ἠρώτησεν ἂν θέλουν νὰ ζεσταθοῦν εἰς τὴν φωτιάν μας. Ἐκαμαν νεῦμα μὲ τὸ κεφάλι των ὅτι δὲν ἤθελον καὶ ἐσταθῆσαν μερικά βήματα μακρὰν μας. Ἡ μητέρα τοὺς ἐπρόσφερε ἀπὸ ἕνα φλυζάνι τσαί, ἀλλ' ὁ ἄνδρας ἐκούνησε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶπε εἰς ἀγγλικὴν γλῶσσαν:

— Δὲν ἔχω λεπτὰ.

Ἡ μητέρα τοὺς ἀπήντησεν εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν ὅτι τὸ τσαί δὲν κοστίζει τίποτε, καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ πίνουν. Τότε τὰ σοβάρᾳ, μελαψὰ πρόσωπά των ἐλαμψαν ἀπὸ χαράν, καὶ ἐπιαν μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν ἔπειτα τοὺς ἐδώκαμεν ἀπὸ ἕνα φλυζάνι ἀκόμη, τὸ ὁποῖον ἐδέχθησαν μὲ πολλὰ εὐχαριστῶ.

Ἐγὼ τοὺς παρατηροῦσα μὲ περιέργειαν, πρὸ

πάντων τὸν ἄνδρα, καὶ δὲν εἰζεύρω τί ἔδινε διὰ νὰ μάθω ἂν τὸ κεφάλι του ἦτο γδαρμένο, ὅπως εἶχα διαβάσῃ ὅτι κάμνουν οἱ Ἴνδοι εἰς τὸν πόλεμον ὅταν πιάνουν αἰχμαλώτους· ἀλλ' ἀπὸ μακρὰ δὲν ἤμποροῦσα νὰ διακρίνω τίποτε εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ὅταν ἐπῆγα πολὺ κοντὰ καὶ ἐσταθῆκα ἀπ' ὀπίσω του καὶ ἐσηκώθηκα εἰς τὰ νύχια διὰ νὰ ἰδῶ καλλίτερα ἡ μητέρα μ' ἐφώνησε. Ὁ πατέρας ὅταν ἦτο εἰκοσι χρόνων νέος ἦτο ὑπάλληλος εἰς τὴν Καλοῦτταν καὶ εἶχε μάθῃ κάμποσα ἰνδικὰ. Μὲ τὰ ἰνδικὰ του λοιπὸν καὶ τὰ ἀγγλικά του κατάρθωσε νὰ συνδέσῃ ὁμιλίαν μὲ τὸν Ἴνδον καὶ ἐμαθεν ὅτι κατοικεῖ εἰς ἕν χωρίον τὸ ὁποῖον εἶνε κοντὰ εἰς τὸ κτήμα μας, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ ἔλθῃ μὲ τὴν γυναῖκα του νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ.

Ἀπ' οὗ διωρθώθη ἡ ἀμαξία ἐξηκολουθήσαμεν τὸ ταξίδι μας καὶ τὸ βράδυ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ὑποστατικόν ἢ κατοικία μας εἶνε ἕν ζύλινον σπίτι ἀπὸ κορμούς δένδρων καμωμένον, καὶ εὐρίσκεται πλησίον ἐνὸς μεγάλου καὶ πυκνοῦ δάσους. Πῶς εἶνε κατασκευασμένον, ποῖα θεὰ ἐκτείνεται τριγύρω του, ποῖα ζῶα ἔχομεν εἰς τὴν αὐλήν μας, καὶ ποῖα εἰς τὸ δάσος, θὰ σοῦ τὰ περιγράψω ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει, σήμερὰ ἐννοῶ νὰ σοῦ γράψω μόνον διὰ τοὺς ἰνδούς.

Λοιπὸν προχθὲς εἴμεθα εἰς τὸν κῆπον, ὅταν ἔξαφνα ἀκούσαμεν τὸν Φύλακα, σκύλον μας νὰ γαυγίζῃ δυνατὰ. Τρέχομεν μὲ περιέργειαν πρὸς τὸν δρόμον καὶ τί νὰ ἰδοῦμεν; τοὺς φίλους μας Ἴνδούς μὲ μία γυναῖκα ἀκόμη καὶ ἕνα παιδί· ἦσαν ἔτοιμοι νὰ προσπεράσουν, χωρὶς νὰ ἔλθουν νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν, διότι ὁ πιστὸς σκύλος μας, ὁ ὁποῖος ἔχει φαίνεται ἰδιαιτέρην ἀντιπάθειαν κατὰ τῶν Ἴνδῶν, δὲν τοὺς ἄφινε νὰ πλησιάσουν. Ὁ πατέρας τὸν διέταξε ἀμέσως νὰ σιωπήσῃ ἐπροσκάλεσε τοὺς Ἴνδούς νὰ ἔμβουν εἰς τὸ σπίτι. Ἡ νέα ἢ ὁποῖα ἦτο μαζί μὲ τοὺς δύο Ἴνδούς ἦτο κόρη των, καὶ τὸ παιδί υἱός των. Στοχάσου, πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖο, διότι εἰς τὸ χωριὸ αὐτὸ ἔχουν ἕνα

μικρὸ σχολεῖο. Ἡ Μαρίκα καὶ ἐγὼ τὸ ἐγυρίσαμεν εἰς ὄλο τὸ σπίτι τοῦ ἐδείξαμεν ὄλα, καὶ τοῦ ἐχαρίσα καὶ ἕνα βιβλίον μὲ εἰκόνας, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι τοῦ ἤρесе πολὺ, μολονότι τὸ ἐκράτωσε ἀνάποδα ὅταν τὸ ἔβλεπε. Δὲν εἰμποροῦσαμεν νὰ συνεννοηθῶμεν ἐκεῖνο ἤξευρε ὀλίγας μόνον ἀγγλικὰς λέξεις πού ἐμαθεν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἡμεῖς δὲν ἤξευρομεν γοῦ ἰνδικὰ. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα ἐγύρισαν τὸν Ἴνδον καὶ τὰς δύο γυναῖκας εἰς τὸ σπίτι καὶ τοὺς ἐδώκαν καὶ δῶρα. Ὁ πατέρας τῶ ἔ-

Ο ΕΡΓΑΣ ΜΑΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΑΦΙΝΕ
ΝΑ ΠΑΡΗΣΙΑΣΟΥΝ

ἔσπουδεύσαμεν τὸν πατέρα, ὁ δρόμος δὲν ἦτο ὀλίγος· πρῶτα ἐπεράσαμεν μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, ἔπειτα μίαν ὥραν ἀπὸ μίαν ὥριαν πεδιάδα καὶ ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸ χωρίον. Τὸ χωρίον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ σπιτία καὶ ἀπὸ βίγλαμς ὅπως λέγουν τὰς σκηνὰς οἱ Ἴνδοι.

Εἰς ἕν ἀπὸ τὰ μεγαλειότερα σπιτία κατοικεῖ ὁ Ἀετοφτεροῦνης ὁ φίλος μας. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του δὲν ἦσαν ἐκεῖ, μόνον ἡ κόρη ἦτο εἰς τὸ σπίτι· τὴν ἐγνωρίζαμεν ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν πού μᾶς εἶχε κάμη μὲ τοὺς γονεῖς της, ἐσταθῆκαμεν ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν καὶ συνωμιλήσαμεν διότι αὐτὴ ἤξευρε κάμποσα ἀγγλικά. Εἶχεν εἰς τὴν ἀγκάλην της ἕν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἰς τὴν ἀρχὴν μᾶς ἐφάνη ὡς κούκλα πολὺ μελαχροινή· ἀλλ' ἔπειτα εἶδαμεν ὅτι ἦτο παιδάκι. Ἡ τὸ φασκισμένον ἀπὸ τὸν λαϊκὸν ἔως τὰ πόδια καὶ δεμένον ἐπάνω εἰς ἕν σανίδι. Ἀλλὰ τὸ ὠραιότερο ἀπ' ὄλα ἦσαν τὰ κουδουνάκια πού ἐκρέμουνταν εἰς τὸ σανίδι τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκουδουνίζαν ὅταν ἡ μητέρα ἐκινούσε τὸ παιδί της. Ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι ἐκρέματο μία αἰώρα (ἀνεμοκούβια) ὅπου ἦτο ἐξηπλωμένος ὁ ἄνδρας τῆς νέας· εἶνε κυνηγὸς καὶ ἦλθε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὸ κυνήγιον καὶ δι' αὐτὸ ἦτο κουρασμένος. Ἐπάνω εἰς τὴν στέγην εὐρίσκοντο πολλὰ κρανία ζῶων, τὰ ὁποῖα εἶχε σκοτώσῃ. Ἡ φίλη μας μὲ ὑπερηφάνειαν μᾶς ἐδιηγείτο ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶνε ὁ καλλίτερος κυνηγὸς τῶν μερῶν ἐκείνων· τὸν βούβαλον, τοῦ ὁποῖου τὸ κρανίον

καμε πολλὰς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ὁ γέρον Ἴνδος εἶδεν ὀλιγοσυνάβους ἀπαντήσεις καὶ ἐμεινε σκυθρωπὸς ἕως τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Ὁ πατέρας ὁμως ἠσθάνθη ἐνδιαφέρον πρὸς αὐτόν, ἐπειδὴ δὲ ἤθελε νὰ ἰδῇ καὶ τὰ περίερα, προχθὲς μᾶς εἶπεν ἔξαφνα ἔξαφνα:

— Παιδιά, ποῖος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ ἰδῇ τὸ χωριὸ τῶν Ἴνδῶν; Ἐγὼ ὀλίγην ἐργασίαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ θέλω νὰ ἐπισκεφθῶ καὶ τὸν φίλον μας.

Ἡμεῖς φυσικὰ ἐδέχθημεν μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν πρότασιν καὶ

ήτο επί τῆς στέγης ἐφόνευσεν ὅταν ἦτο παιδί ακόμη. Ὁ ἀγὼν ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνος καὶ ἀνδρὶ δὲν ἔπτευσεν τόσον γενναῖον ἔλλογον, ὃ βουβάλος θὰ τὸν εἶχε ξεκοιλιάσῃ μὲ τὰ κέρατά του. Ἐπειτα μᾶς διηγήθη πῶς κυνηγοῦν οἱ Ἴνδοὶ ἐπάνω εἰς τὸ ἔλλογον μὲ τὸ τόξον καὶ βέλη τὰ ἀγρία θηρία. Ὁ πατέρας ὅταν ἐπιστρέψαμεν ἐκάθισε καὶ ἐζωγράφησε τὸν Ἴνδον πῶς εἶνε σαρφαλωμένος εἰς τὸ ἔλλογόν του ὅταν κυνηγᾷ. Ἰδὲ τὸν πῶς κρέμεται εἰς τὸ πλάγι τοῦ ἀλόγου, καὶ σημαδεύει μὲ τὸ τόξον τοῦ τὸ ἐλάφι τοῦ ὁποῖου τὸ κεφάλι βλέπει ἄλιγον πρᾶπαίνω.

Ἐπειτα μᾶς ἐπῆρε ὁ πατέρας καὶ μᾶς ἐγύρισεν εἰς τὸ χωριὸν καὶ μᾶς εἰδείξεν καὶ τὸ σχολεῖον ὅπου μὲνθάνουν γράμματα ὄχι μόνον τὰ παιδιὰ ἀλλὰ καὶ οἱ μεγάλοι. Εἰς τοὺς δρόμους τοῦ χωρίου εἶδον ἰνδὰπουλα νὰ παίζου, ἦσαν ὅλως διόλου γυμνά, καὶ ἐφαίνοντο πολὺ εὐχαριστημένα διότι δὲν εἶχαν εἰς τὸ σῶμα τῶν κανὲν περιττὸν βᾶρος. Μερικὰ ἐπαιζοῦν τὸ ἀλλογὸν ὅπως τὸ παίζομεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλογὸν τῶν ἦτο ἕνας μέγας σκύλος, τὸν ὁποῖον εἶχαν ζεῖψῃ, δηλαδὴ τοῦ εἶχαν θέσῃ δύο σταυρωτὰ ζύλα ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν του, δύο μακρὰ ζύλα, τὰ ὁποῖα ἔσυρε κατόπιν τοῦ ὡς νὰ ἦτο κάρρον· ἀλλὰ ἐπαιζοῦν τὰ σπιτάκια, ἐμπηγαν ζύλα, ἐχώριζαν τὰ δωμάτια. Δὲν εἰξεύρεις τί ὄρεξι πού εἶχα νὰ τὰ βοηθήσω! Ἐνα παιδί ἐπαιξε μὲ μικρὰ ζῶν, καμωμένα ἀπὸ ψημένο χῶμα, τὰ ὁποῖα ὡμοιάζαν ἐπάνω κάτω μὲ τὰ ἰδικὰ μας ζύλινα.

Παρακαλέσαμεν τὸν πατέρα νὰ μᾶς ὑπάγῃ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὁ πλοῦτος καὶ αἱ φροντίδες αὐτοῦ καθίστασι τὸν πλοῦτον δυστυχέστερον καὶ αὐτοῦ τοῦ πένητος, ἐὰν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὸν πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος, καὶ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πένων τοῦ δυστυχουμένου πλησίον.

Ἡ καλὴ τοῦ πλοῦτου χρῆσις αὐξάνει αὐτὸν, διότι ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὸν πλοῦτον τὸν μεταχειριζόμενον τὴν θείαν εὐεργεσίαν εἰς τὸ νὰ εὐεργετῇ ἄλλους.

Ὁ Θεὸς ἐπέβαλεν εἰς πάντα ἄνθρωπον τὸ

εἰς ἓν μίγκουαμ, δηλαδὴ εἰς μίαν Ἰνδικὴν σκηνὴν μᾶς ἐπῆγε ἀλλὰ δὲν εἶμεν πολὺ εὐχαριστημένη τὴν εἶχα φαντασθῆ πολὺ καλλιτέραν. Τόσον ζεστή, τόσο σκοτεινὴ, τόσον πνιγρὰ ἦτο ἡ σκηνὴ ἐκείνη, ὥστε δὲν ἐβλεπα τὴν ὄραν ποτε νὰ ἐβγῶ εἴω. Τί καλὰ πού δὲν ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ περάσωμεν ἐκεῖ μέσα τὴν νύκτα μας. Τότε ἐννοήσαμεν πόσον ὠραία, πόσον εὐάερος καὶ ὑγιεινὴ ἦτο ἡ κατοικία μας. Γρήγορα ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν ὀπίσω. Ἀπεγαμετήταμεν τοὺς Ἴνδους φίλους καὶ διευθύνθημεν εἰς τὴν κατοικίαν μας. Ἐκεῖ διηγήθημεν εἰς τὴν μητέρα ὅσα εἶδαμεν. πολὺ περισσότερα παρὰ ὅσα σοῦ γράφω, διότι εὐκολώτερον εἶνε νὰ κουβεντιάξῃ κανεὶς παρὰ νὰ γράφῃ ἢ πέννα δὲν τρέχει τόσον γρήγορα ὅσον ἡ γλῶσσο. Ἄλλη φορὰ θὰ σοῦ γράψω λεπτομερῶς τὴν ἐξω δουλειὰν κάμνομεν ἓνα μίγκουαμ, ἓν μικρὸν νόστιμον ἰνδικὸν σπιτάκι. Ὅταν τελειώσῃ, ἐγὼ θὰ γίνω ἡ Σκουδου (ὡς νὰ λέμε ἡ οἰκουρά) καὶ θὰ δέσω τὴν κούκλα μου ἢ τὴν γάτα μας ἐπάνω εἰς ἓν σκινίδι· θὰ κάνωμεν ὅπως οἱ Ἴνδοὶ· δὲν θὰ εἶνε ὠραῖον παιγνίδι; Τί κρῖμα νὰ μὴν εἰσθε καὶ σεῖς ἐδῶ! Μὲ φωνάζουν κάτω, νὰ βοηθήσω καὶ ἐγὼ διότι ἔχω πολλὴν ὄραν ἐπάνω. Γράψε μου τί παιγνίδια παίζετε σεῖς αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ πῶς διασκεδάζεις.

Σε φίλῳ

Ἡ ἐξαδελφὴ σου

Ἀσπασία

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

Σοφία Δημοῦ

χρέος τῆς ἐργασίας· ὁ πένης ὀφείλει νὰ ἐργάζεται ὅπως κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, τοῦ δὲ πλουσίου ἐπιγίαιος ἐργασία εἶνε τὸ νὰ βοηθῇ τοὺς δυστυχουμένους.

Ἡ κατὰ τῶν γερόντων βαρύνει ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν ἀστέρων υἰῶν καὶ ρυτιδῶνει αὐτὸ πρόωρα.

Μὴ ὀμνύετε, διὰ νὰ μὴ λέγωσιν εἰ ἄνθρωποι ὅτι εἰσθε ποταπῶν ἠθῶν καὶ ἕνεκα τούτου σὰς περιφρονᾶσι.

ΠΩΣ ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΤΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

— Ἄ, κάμω καὶ ἐγὼ τίποτε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὄρα!

— Μπα! Καὶ σ' ἀρίσει λοιπὸν νὰ περᾶς τὴν ὄρα σου μὲ τὸ τίποτε;

— Καμμιά φορὰ γιὰτί ὄχι!

— Γιατί ὄχι; Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ γιὰτί ὄχι· Χωρὶς στημόνι καὶ χωρὶς φάδι πανὶ μπόρεῖ νὰ κατασκευασθῇ;

— Ὅχι.

— Ἐ, λοιπὸν αἱ ὄραι καὶ τὰ λεπτὰ εἶνε τὸ ὑλικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κτᾶσκευάζεται ἡ ζωὴ. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Βέβαια.

— Καὶ ὅταν ἐξοδεύῃ κανεὶς τὰς ὄρας του μὲ τὸ τίποτε, δὲν εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸ νὰ ἐξοδεύῃ τὴν ζωὴν του ἔτσι εἰς τὰ χαμένα.

— Καλὰ λέγεις, μητερίτσα μου!

— Καὶ σὺ καλὸ νάχης, κόρη μου, πού μ' ἐκατάλαβες. Καὶ τώρα εἰπέ μου: ὅταν ἐξοδεύῃ κανεὶς τὰ χρήματά του εἰς τὰ χαμένα ὀλιγοστεύει ἢ περιουσία του ἢ δὲν ὀλιγοστεύει;

— Καὶ βέβαια ὀλιγοστεύει.

— Λοιπὸν, παιδί μου, ἔτσι καὶ ὅταν ἐξοδεύῃ κανεὶς τὰς ὄρας του εἰς τὰ χαμένα, ὀλιγοστεύει τὴν ζωὴν του. Καὶ πάλιν, ὅταν κανεὶς ἐξοικονομῇ καὶ χρησιμοποῖ τὰς ὄρας καὶ τὰ λεπτὰ τοῦ βίου, αὐξάνει καὶ μακραίνει τὴν ζωὴν του. Καταλαμβάνεις;

— Ὅχι, μαμά, δὲν καταλαμβάνω.

— Πρόσεξε, παιδί μου, καὶ θὰ καταλάβῃς. Τὰ χρήματα, πού ἐξώδευσε κανεὶς εἰς τὰ χαμένα, λείπουν ἀπὸ τὴν περιουσίαν του, ἢ δὲν λείπουν;

— Καὶ βέβαια λείπουν.

— Ἐὰν ἄμως δὲν τὰ ἐπέτα εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ τὰ ἐχρησιμοποῖ, ὡς φρόνιμος καὶ οἰκονόμος ἄνθρωπος, θὰ τὰ εἶχε τὰ χρήματα αὐτά, καὶ ἡ περιουσία του θὰ ἦτο μεγαλειτέρα παρ' ὅτι εἶνε τώρα πού δὲν ἔχει.

— Αὐτὸ μάλιστα.

— Λοιπὸν καταλαμβάνεις τώρα ὅτι ὁποῖος οἰκονομῇ τὸ χρῆμα του αὐξάνει τὴν περιουσίαν του.

— Μάλιστα. Καταλαμβάνω.

— Λοιπὸν τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν ζωὴν, παιδί

μου. Ἡ ζωὴ, καθὼς εἴπαμεν, δὲν εἶνε παρὰ λεπτὰ καὶ ὄρες καὶ ἡμέρες τοῦ χρόνου. Ὅποιος λοιπὸν γνωρίζει νὰ οἰκονομῇ τὰ λεπτὰ καὶ τὰς ὄρας τοῦ χρόνου, αὐτὸς γνωρίζει τὸν μόνον δυνατὸν τρόπον νὰ αὐξήσῃ τὰ ἔτη τοῦ ἐπιγείου βίου, νὰ μακρύνῃ, καθὼς λέγομεν, τὴν ζωὴν του.

— Ἀλήθεια, μητέρα. Τώρα καταλαμβάνω.

— Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ τὸ ἐπιθυμῶ καὶ σὺ βέβαια τὸ θέλεις νὰ ζήσῃς ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτεραν τὴν ζωὴν, ἀκουσε νὰ σε εἰπῶ, πῶς εἰμπορεῖς νὰ μακρύνῃς τὴν ζωὴν σου.

— Ἀχ! ναι, μαμάκα εἰπέ μου το! Καὶ ἂν εἶνε ἔς τὸ χέρι μου χωρὶς ἄλλο θὰ τὸ κάμω.

— Καὶ βέβαια ἔς τὸ χέρι σου εἶνε, παιδί μου, πρόσεξε καὶ θὰ καταλάβῃς πῶς εἶνε ἔς τὸ χέρι σου. Θὰ ἔχῃς παρατήρησιν βέβαια καὶ σὺ ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἰκανότητα νὰ τελειώνουν ἓνα σωρὸν ἐργασίας, ἐνῶ ἄλλοι μὲ τὴν αὐτὴν ἐξυπνάδα μὲ τὴν αὐτὴν δύναμιν καὶ ὑγείαν, μὲ τὰς αὐτὰς περιστάσεις τοῦ βίου δὲν κατορθώνουν, παρὰ μόνον ἀσήμαντα πρᾶγματα.

— Ἀλήθεια, μαμά.

— Ἐσκεπθῆκες καμμιά φορὰ ποῖα εἶνε ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς διαφορᾶς;

— Ἦθελα νὰ σ' ἐρωτήσω, μαμά, γὰ τὸ μάθω.

— Ἀκουσε λοιπὸν. Ἡ ὄρα δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔχει 60 λεπτὰ, καὶ τὸ ἡμερονύκτιον δι' ὅλους 24 ὄρας. Εἰμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰπώμεν ὅτι αὐτοὶ πού κάμνουν τὰς πολλὰς ἐργασίας ἔχουν περισσότερον χρόνον εἰς τὴν διάθεσίν των, καὶ αὐτοὶ πού δὲν κάμνουν ὀλιγώτερον;

— Ὅχι βέβαια.

— Καταλαμβάνεις λοιπὸν ὅτι ἡ διαφορὰ αὐτῆ προέρχεται μόνον καὶ μόνον...

— Στάσου, μαμά, νὰ σε πῶ. Τὸ ἐκατάλαβα. Ἀπὸ ὁμιλοῦμεν δι' ἀνθρώπους ὅσοι ἔχουν τὰς ἰδίας δυνάμεις, τὰ ἴδια μέσα καὶ τὸν ἴδιον χρόνον εἰς τὴν διάθεσίν των θὰ εἰπῇ ὅτι ἐκεῖνοι πού ξεύρουν νὰ χρησιμοποιοῦν τὸν καιρὸν τοὺς καλλίτερον, ἐκεῖνοι κατορθώνουν καὶ τὰ περισσότερα πρᾶγματα.

— Ἐχε τὴν εὐχὴ μου, κόρη μου. Ἐτσι εἶνε

τῶ ὄντι. Καί ὅταν ἀναγνώσῃς τὰς βιογραφίας τῶν ἐνδοξῶν ἀνθρώπων μετὰ προσοχῆς, θὰ εὐ- ρῆς ὅτι ὁ καθείς ἀπὸ αὐτῶν ἦτο καὶ δουλευ- τῆς μεγάλος.

— Αὐτοὶ ὅμως δὲν θὰ διεσπείδαζον διόλου μακρὰ καὶ δὲν θὰ εἶχον ποτὲ κενόν.

— Τὸ ἐναντίον, παιδί μου. Ἡ Κυρία Ρο- λάνδ, κόρη ἐνὸς χυτοχόου, καὶ ἔπειτα — ἐνεκα τῆς προκοπῆς τῆς — σύζυγος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας, ὀλίγο διεσκέδαζε, θαρρεῖς; Αὐ- τὴ ὄχι μόνον τὸν σύζυγόν τῆς ἐβοήθει συνε- ραζομένη εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα, ὄχι μόνον συνέγραψε χριστιανικά συγγράμματα, ἀλλὰ ἦτο καὶ οἰκοκυρὰ ἀπὸ τὰς πρώτας εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Εὐρεῖς δὲ τί ὠραία ἀλήθειαν ἐκληροδό- τησε εἰς ἡμᾶς τοὺς μεταγενεστέρους; Εἰς ἐκεί- νους, εἶπεν, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν πῶς νὰ ἐν- σχολῶσι τὰς δυνάμεις τῶν ἐπισημῶν, πάντοτε περισσεύει κενὸς πρὸς διασκέδασιν. Ἐνῶ οἱ φυγόποννοι καὶ οἱ ἀκαμάτηδες δὲν εὐρίσκουν κενόν καὶ διὰ τὴν ἐλάχιστον πρᾶγμα.

Ἡ Κυρία Σόμερβιλ, ἡ περίφημος ἀστρονόμος ἤξευρε νὰ τρυπῶνῃ καὶ νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς πλείστα ὄσα πράγματα τοῦ βίου. Οἱ νέοι βε- βαίως ὑποθέτουν ὅτι κυρία τὸσον πεπαιδευμέ- νη ὅσον ἡ Κυρία Σόμερβιλ, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχη καταναλώσῃ τὴν ζωὴν τῆς ὀλόκληρον εἰς κο- πιαστικὰς μελέτας καὶ θὰ ἔχει περᾶση καιρὸν πολὺ νερόβραστον.

Καὶ ὅμως ἡ Κυρία Σόμερβιλ ἔμαθε νὰ εἶνε

τόσον προσεκτικὴ εἰς τὴν χρῆσιν τῶν στιγμῶν τοῦ βίου τῆς, ὥστε εἶχε καιρὸν καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς τῶν μαθηματικῶν τῆς. Ἐτύχαιεν εἰς λαμπρὰς συναναστρώσεις καὶ γίνωσκε καὶ συνέγραφε πλείστα ὄσα, καὶ — ἀκούσατέ το αὐτὸ σεῖ, τὰ κοράσια — εὐρίσκει καιρὸν νὰ κατασκευάζῃ τὰ φορέματά τῆς καὶ νὰ κάμνῃ πλείστας οἰκιακὰς ἐργασίας, τὰς ὁ- ποίας κυρίαί τινές θὰ τὰς ἐθεώρουν ἀνάγκας τῆς προσοχῆς ἐνὸς τόσον μεγάλου καὶ πεπαι- δευμένου πνεύματος. Καὶ ἤξευρε τί τὴν ἐβοή- θησεν εἰς τὸ νὰ προφθάνῃ εἰς τόσον πολυειδέες ἐνσχολήσεις; Ἡ ἐκνότης τοῦ νὰ συγκεν- τρῶνῃ τὴν προσοχὴν τῆς; καθε φορὰν τοιοῦτο- τρόπως εἰς τὸ ἔργον τῆς, ὥστε τίποτε ἀπὸ τὰ περὶ αὐτῆς συμβαίνοντα δὲν εἰμποροῦσε νὰ παραπλανήσῃ τὰς σκέψεις τῆς.

— Αὐτὸ ὅμως, μητέρα μου, δὲν εἶνε εὐκό- λον εἰς τὸν καθέναν.

— Ἀλήθειαν, αὐτὸ δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ κα- τερθώσων ὅλοι, ὅσον πολὺ καὶ ἂν προσπαθῆ- σουν. Ἀλλ' ἡ συγκέντρωσις τῆς προσοχῆς καθε φορὰν ἐκεῖ ὅπου πρέπει εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ μεγα- λείτερα μέσα πρὸς ἐξοικονόμησιν τοῦ χρόνου. Ἐνῶ πολλοὶ ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι δὲν ἀπέκτη- σαν τὴν ἐξὸν νὰ συγκεντρῶνουν τὴν προσοχὴν τῶν, δὲν εἰμποροῦν ν' ἀναγνώσων ἢ νὰ γρά- ψουν μίαν συνήθη ἐπιστολὴν ἐκεῖ ὅπου ἄλλοι συνδιαλέγονται.

[Ἔπεται τὸ τέλος]

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

Μικρὴ, λευκὴ βασίλισσα
Τὴν ἀνοίξιν ἀνθίζω,
Μὲ τὰ λευκὰ μου λουλούδα
Τοὺς κάμπους σὰς στολίζω
Ἐγὼ ἡ μαργαρίτα.

Φέρνει πουλιὰ ἢ ἀνοιξίς
— Δὲν φέρνει ἐμένα μόνο —
Κι' ἀνθὴ μὲ μύρια ἀρώματα,
Γιὰ νὰ τὰ καμαρόνω
Ἐγὼ ἡ μαργαρίτα.

Καὶ ἂν σὰς εἰπῶ δὴ κάποτε
Πῶς δὲν σὰς ἀγαπῶ,
Νὰ ξέρετε πῶς ψέμματα,
Παιδιά, θὰ σὰς τὸ 'πῶ
Ἐγὼ ἡ μαργαρίτα.

ΦΑΚ

Μὰ πάλι 'ς τὸ τριαντάφυλλο
— Τῆς εὐμορφίᾳς τ' ἀστέρη —
Γέρνω δειλὴ καὶ ἀφῶνη
Ποῦ δὲν τοῦ βγάζω ταῖρι
Ἐγὼ ἡ μαργαρίτα.

Αὐτὸ δὲν σὰς ἐμίλησε
Ποτέ, δὲν ἔχει γλῶσσα,
Μαθίσετε τὰ φύλλα μου,
Μιλῶ, σὰς λέω τόσα
Ἐγὼ ἡ μαργαρίτα.

Ὁ ΠΟΝΤΙΚΟΣ, Η ΠΟΝΤΙΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙΑ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ὁ ποντικός κῦρ Φραντζέσκος καὶ ἡ ποντικίνα κυρὰ Περμαθούλα, ἦσαν μπαμπᾶς καὶ μαμμὰ καὶ εἶχαν τέσσαρα παιδιά, δηλαδή τέσσαρα ποντικάκια, δύο ἀγοράκια καὶ δύο κο- ριτσάκια. Καὶ τὰ τέσσαρα ἦσαν ὄχι μόνον εὐμορφα καὶ ξευπνα, ἀλλὰ καὶ φρόνιμα καὶ καλά. Ἄκουαν τὸν μπαμπᾶ τους καὶ τὴν μαμμὰ τους καὶ τοὺς ἀγαποῦσαν μὲ ὄλην τους τὴν καρδιά.

Μίαν ἡμέραν ὁ κῦρ Φραντζέσκος καὶ ἡ κυρὰ Περμαθούλα ἐτοιμάζοντο νὰ ὑπάγουν νὰ κάμουν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν κουμπάραν τους. Ὅταν τὰ ποντικάκια εἶδαν ὅτι ἡ μητέρα τους ἐφόρεσε τὴ σκούφια τῆς καὶ τὸ σάλι τῆς, ὁ δὲ πατέρας ἔβαλε τὸ ὑψηλὸν τοῦ καπέλ- λο καὶ ἐπῆρε καὶ τὸ μπακτουῖνι του, ἐφώνησαν « Θὰ μᾶς πάρετε μαζί σας. » Ἀλλ' ἡ ποντικίνα εἶπεν « Ὅχι παιδιά μου. Νὰ μείνετε εἰς τὸ σπίτι. Ἀλλή φορὰ θὰ σὰς πα- ρωμεν. Τώρα νὰ μείνετε φρόνιμα καὶ ἡσυχὰ καὶ νὰ κυττάζετε καλά νὰ μὴ ἐβγετε ἀπὸ τὴν τρύπαν, ἐπειδὴ θὰ σὰς φάγῃ ὁ γάτος ».

Ἐφυγαν λοιπὸν ὁ κῦρ Φραντζέσκος καὶ ἡ κυρὰ Περμαθούλα, τὰ δὲ ποντικόπουλα ἐπέρασαν φρόνιμα καὶ ἡσυχὰ. Ἐπίασαν τὰ παιγνιδία των, τὰ ὅποια ἦσαν φλουδες ἀπὸ κάστανα καὶ καρύδια, καὶ ἐπαιζᾶν, καὶ ἀφοῦ ἐβαρέθησαν τὸ παιγνίδι, ἤρχησαν νὰ τραγου- δοῦν καὶ νὰ χορεύουν. Τί ὠραία παῦ ἐχόρευαν! Ἐχόρευαν βάλς δύο καὶ δύο, πόλκαν δύο καὶ δύο, ἐχόρευαν καὶ καθρέλλιαν τὰ τέσσαρα μαζί.

Ἐξαφνα ἐμβῆκαν εἰς τὴν φωλιάν μὲ ὄρμη μὲγάλην ὁ κῦρ Φραντζέσκος καὶ ἡ κυρὰ Περμαθούλα. « Ἄχ! παιδάκια μας, εἶπαν, πόσον ἐφοβηθήκαμεν! Εἶδαμεν τὸν γάτον νὰ φέρνῃ γῦρες ἐξω ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ σπιτιοῦ μας. »

Τὰ ποντικάκια μὲ χαρὰν ἐπλησίασαν τοὺς γονεῖς των καὶ εἶπαν Ἡμεῖς ἐπεράσαμεν φρόνιμα καὶ ἡσυχὰ, ἐπαίξαμεν, ἐτραγουδήσαμεν, ἐχορεύσαμεν καὶ οὔτε τὴν μύτην μας δὲν ἐβγάλαμεν ἐξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ σπιτιοῦ μας. » Ὁ ποντικός καὶ ἡ ποντικίνα ἐφί- λησαν καὶ ἐχάδευσαν τὰ ποντικόπουλα καὶ τοὺς ἔδωκαν ζαχαρομύγδαλα, ποῦ τοὺς ἔστει- λεν ἡ κυρὰ κουμπάρα.

Ἀκούετε, παιδάκια, καὶ προσπαθήσετε νὰ εἰσθε καὶ σεῖς φρόνιμα καὶ εὐπειθῆ ὡς τὰ ποντικάκια ἐκεῖνα, διὰ νὰ προξενήτε χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς σας καὶ νὰ ζῆτε καὶ σεῖς εὐτυχισμένα.

ΚΑΤ

ΒΑΤΡΑΧΟΤΡΟΦΙΑ

Ἡ βατραχοτροφία ὅπως λέγει καὶ τὸ ὄνομα τῆς εἶναι ἡ τέχνη διὰ τῆς ὁποίας οἱ βάτραχοι ἀνατρέφονται καὶ παχύνονται.

- Πρὸς τίνα σκοπὸν ;
- Πρὸς χρῆσιν τοῦ ἀνθρώπου.
- Καὶ χρησιμεύουν ὡς φάρμακον ;
- Ὡς φαγητὸν νοστιμώτατον, ὡς ἔδεσμα.
- Περίεργον ! Ἐγὼ ἀκούσῃ βεβαίως ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι τρώουσι τοὺς βατράχους ὄχι ὁμῶς καὶ εἰς τόσον βαθμὴν ὥστε νὰ ὑπάρχη καὶ ἐπιτήδες τέχνη πρὸς ἀνατροφὴν καὶ πάχυνσιν βατράχων. Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτον.

— Καὶ ὁμῶς εἶναι ἀληθέστατον. Διότι ὑπάρχουσι λαοὶ βατραχοφάγοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνονται οἱ Γάλλοι ἐν Εὐρώπῃ. Ἀλλὰ κυρίως οἱ κάτοικοι τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς εἶναι οἱ σφοδρότατοι φίλοι, ἢ μᾶλλον ἐχθροὶ τῶν βατράχων. Μεγίστη κατανάλωσις γίνεται τοῦ μουσικοῦ τούτου ἡμφιβίου, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ Ἀμερικανοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ προνοήσωσι πῶς θὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἔχωσιν ἀφθονίαν καλῶν καὶ παχέων βατράχων. Ἐπεινόησαν λοιπὸν τὴν βατραχοτροφίαν, ἣτις εἶναι νέος κλάδος τῆς ἰχθυοτροφίας.

- Καὶ ὡς πῶς κατανάλωσις βατράχων γίνεται ;
- Ἄλλοτε ἐγένετο ὀλίγη, ἀλλὰ σήμερον

ὁμῶς πολλή. Φερ' εἰπεῖν εἰς τὰς διαφόρους ἀγορὰς τῆς Νέας Ὑόρκης κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1860 ἐπώλουντο καθ' ἡμέραν μῆρια βατράχων τὸ πολὺ ὀκτὼ ὀκάδες σήμερον δὲ πωλοῦνται ὀκτακόσαιαι ὀκάδες μέχρι χιλίων.

Ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου πωλοῦνται καθ' ἑκάστην περὶ τὰς τετρακοσίας ὀκάδας πρὸς δρ. 2,60 τὴν λίτραν (τῶν 150 δραμιῶν).

Οἱ βάτραχοι τῆς νέας Ἰερσῆς καὶ τῆς Νέας Ὑόρκης εἶναι πολὺ μικροὶ. Δώδεκα ζεύγη μῆριων τῶν βατράχων τούτων ζυγίζουσι μίαν λίτραν, δώδεκα δὲ ζεύγη μῆριων τῶν βατράχων τοῦ Ὀνταρίου ζυγίζουσι μίαν ὀκτὼ μέχρι μίας καὶ ἡμισυ τοῦ δὲ Τενσὴ καὶ τῆς Μισουρῆς ὑπὲρ τὰς δύο ἡμισυ ὀκάδας.

Καὶ οἱ μὲν βάτραχοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἐρχονται πρῶτοι εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τιμῶνται δρ. 1,50 μέχρι 2,60 τὴν λίτραν. Ἀλλ' ἐκπίπτει ἡ τιμὴ των εἰς δρ. 1 εὐθὺς ὅταν ἔλθωσιν οἱ βάτραχοι τοῦ Ὀνταρίου.

Ἡ βατραχοτροφία εἶναι ἐτι ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῆς. Μετὰ τινὰ δὲ ἔτη ἡ Ἀμερικὴ θὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν Εὐρώπην βατράχους ἐντὸς δεσχεῖων ἀπαράλλακτα ὅπως ἀποστέλλει σολωμούς καὶ ἀστακούς.

**

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατὴρ λέγει εἰς τὸν μεγαλειότερον υἱὸν του :
— Πρῶτος, Νίκο, νὰ ἐξυπνήσῃς αὐριον πολὺ πρῶτ.
Ὁ δὲ Κωστάκης, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς του λέγει σαρῶς :

- Νίκο, γράψε το, καίμενε, νὰ μὴ τὸ λησμονήσῃς !
Ἐστὴν ὑπὸ Ἀναστασίας Ε. Βλασοπούλου.

Ὁ μικρὸς Κώστας ἐκέρασε ὄλιγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐσχὴν τῆς κυρίας Φρόσως φίλης τῆς μητρὸς του.

Ὅταν ἐπέστρεψε τὸν πρῶτον ἡμῶν τῶν πῶς ἐπέρασε καὶ πῶς τὸν ἐπεριποιήθησαν.

— Ἐπέρασα πολὺ καλῶς, ἀπήντησεν ὁ Κώστας. Ὁλην τὴν ἡμέραν μὲ τὰ παιδιὰ τῆς κυρίας Φρόσως ἐπαίζαμεν, εἶχαμεν κούνην κρεμαστὴν εἰς τὸ δένδρον, ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ ἀμπέλι καὶ ἐτρώγαμεν ὠραία σταφύλια, καὶ ἡ κυρία Φρόσω, τί καλὴ ἢ καίμενη, καθ' ἡμέραν μοῦ ἔλεγε :
« Μήπως ἐστενοχωρήθης, παιδί μου, καὶ θέλεις νὰ πῆς εἰς τὴν μαμά σου ; »

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Φίλου.

— Καλε, ζεύρετε ὅτι δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτὲ ἀπὸ σᾶς νὰ περάσῃ τόσος καιρὸς καὶ νὰ μὴ μοῦ γράφετε διόλου, ἔλεγεν ἡ μήτηρ τῆς Μαρῆς εἰς τὴν φίλην τῆς.

— Μὴ συγχωρεῖτε, κυρία μου, διότι σᾶς ἔγραψα. Ἐξέπληγην μάλιστα μὴ λαμβάνουσα ἀπάντησιν σας.

— Ἀλήθεια, μαμά, ἡ κυρία ἔχει δικαίον ἀνεφώνησε τότε, ἡ μικρὰ Μαρῆ δὲν τὸ ἐνθυμῆσαι, μαμά ; Ἐίπες μάλιστα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἦεξε τὴν δεκάραν, τὴν ὁποίαν ἔδωκες εἰς τὸν γραμματοκομητήν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βασσοῦ.

Τρεῖς μικροὶ ἀδελφοὶ ἐπαίζον καὶ ἔκαμαν πολὺν θόρυβον. Ὁ πατὴρ των τοὺς εἶπε πολλάκις νὰ ἡσυχάσωσιν, ἀλλ' αὐτοὶ ἐξηκολούθουν ν' ἀτακτοῦν. Ὁ πατὴρ ἔλασε τὴν ὑπόμνην καὶ κρατῶν βάρδον ἤρχισε νὰ δέρῃ τὸν μικρότερον, ὅστις δερόμενος ἔλεγε.

— Πατέρα, πατέρα, κάμε καλὰ τὸν λογαρισμὸν σου εἶνε ἀκόμη ὁ Γιώργος καὶ ὁ Πέτρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουργῆ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ."

Βεβαίως μόνον κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς σου νὰ κατὰγινεσαι εἰς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ἐγὼ δεσῶ εὐρίσκω καλὸς θὰ δημοσιεύω, φίλε Π. Ἰαποκράτορος.

Μὲ κατελύθησιν ἡ ἐπιστολὴ σου, Ὀυράριον Τόρον πῶς νὰ νομίσει ὅτι ἐγὼ ἔχω προτιμήσει μεταξὺ τῶν φίλων μου ! Ἡ ἔκτακτος περίστασις ἦτο ἡ αἰτία τῆς μακρυγορίας μου.

Καὶ τὰ ὀλίγα θὰ μοῦ εἶνε εὐπρόσδεκτα, ἔδριπε, ἀφοῦ τὰ μαθηματὰ σου σοῦ ἀπαιροῦσιν ὄλην τὴν ὥραν.

Θὰ σὲ διασκέδασῃ καὶ θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ ἡ συμμετοχὴ σου εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου, Τούλα ! καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου δεκτόν.

Ὁ Ἀπτικὴ Νόξ, ἠσθένεσας ; πῶς λυποῦμαι, πῶσον πονῶ ὅταν μανθάνω τῶσαν δυσάρεστα νέα ἀπὸ τοὺς φίλους καὶ φίλας μου. Πραστικά ! πραστικά !

Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας σὲ ἐδέχθη, νέα μου φίλη Φιλὶδ. πατρις Ἀργεῖα καὶ ὠραῖον τὸ ψευδώνυμόν σου.

Ἀκούετε ! ἀκούετε ! τί μοῦ γράφει ὁ φίλος Πέτρος Ζορμπᾶς : Ὅτι ἐγὼ ἔγινα ἡ αἰτία νὰ μᾶθῃ γράμματα καὶ πρὶν μὲ γνωρίσῃ δὲν εἶχε καθ' ἑαυτοῦ διάθεσιν. Τώρα λοιπὸν, νέα μου φίλε, μελέτην, ἐπιμέλειαν καὶ ζῆλον !

Πολὺ καλὰ, Μικρομέγα, σὲ δέχομαι ἀφοῦ οὐδεὶς μέχρις σήμερον εἶχε τὴν μετριοφροσύνην αὐτήν.

Μεταξὺ τῆς ἐκδόσεως τῶν φυλλαδίων μεσολαβεῖ ἀρκετὸς χρόνος, ἀγαπητὴ Νικηφόρος Ἐλίς, ὥστε νὰ εὐχαίρῃς νὰ στέλλῃς τὰς λύσεις. Ἀναμένον θὰ μοῦ ὑποσχεθῆς.

Ἐστὴν τὸ φύλλον, φίλε Θεοδόσιε Ζήση, καὶ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου διὰ τὸ λυπηρὸν δυστύχημά σας.

Σὲ τιμᾷ πολὺ ἡ φιλοπονία σου, Τοορκομάχε Ἐλίην. Τὰ γράμματα εἶναι τὸ μόνον μέσον ὅπως ἀναδειχθῆς, ὅπως εὐτυχῆσῃς, ὅπως καταστήσῃς χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα καὶ χαρὰ τῶν γονέων σου.

Μέρος τῆς χαρᾶς σου ἐδοκίμασα κ' ἐγὼ, φίλε Λογγίδη, καὶ δι' αὐτὸ εὐχαριστοῦμαι ὅταν βραβεῶ τοὺς ἐπιτυχόντας.

Τὰ βραβεῖα εἶναι ὠρισμένα, φίλε Ἀρεμοστρόβιλε, καὶ αὐτὸ εἶναι ὁ μόνος λόγος δι' ὃν δὲν δύνασαι νὰ ἐκλέγῃς ἄλλα.

Ὅταν τὰ γράμματα εἶναι μὲ χάριν καὶ μὲ εὐφυῖαν γεγραμμένα εἶναι πάντοτε εὐχάριστα, ἀγαπητὲ Σ. Ἀναστασιάδην.

Ἐκ βάθους καρδίας, σοῦ εὐχομαι, πραστικά, Βασίλισσα τῶν ἡαθῶν, καὶ τάχιστα νὰ ὀνομασθῆς βασίλισσα τῆς ὑγείας, ἀν καὶ τὸρα καλλίτερα θὰ ἐλέγγο βασιλίσσα τῶν συμπαθῶν.

Ὁραία ἦτο ἡ ἐκθεσις τὴν ὁποίαν μοὶ ἔστειλες, Κῦμα τοῦ Ἐξέλιου, καὶ βεβαίως μὲ εὐχρηστῆσε. Τώρα πλέον ἀναμένον τακτικὰ εἰδήσεις σου.

Κοντεύω νὰ σκάσω, ἀγαπητὲ μου Στρατηγῆ, ἀπὸ τὴν λύπη μου. Σὺ νὰ μοῦ κρατῆς κάκια ! Ἐλα νὰ ἀγαπήσωμε καὶ δὲν θὰ σοῦ κάμω πλέον καμμία χαλάστρα. Ἐλα !

Ἐβτελιέσθη ἡ παραγγελία σου, φιλότατη Γαληνία θάλασσα.

Ἐθεραπεύθης ἄρα, ἀγαπητὲ Ἀσπατρον Ἰχθῦ. Τί εὐτυχία ! ποῦ τὴν εὐρήκεις αὐτὴν τὴν κατηραμένην, τὴν ἀσθένειαν ;

Τί καιρὸς ἔλειπε εἰς ἐπίπετος, ὀλο βροχὴ καὶ βροχὴ, ἔκαμεν ὕψην ἔσθενον τόσοι φίλοι μου, εὐτυχῶς ἦτο πραστικά ὅπως καὶ εἰς σέ, Λεοτιόχαρδε Λεωτίδα.

Τὸ νὰ εἶμαι φειδωλὴ εἰς τὰς πνευματικὰς σου ἀσκήσεις, φίλε Λαράλαμπε Σαράντη, θὰ εἴπῃ ὅτι θέλω νὰ σὲ μάθω ποῖον εἶναι τὸ καλόν. Εἰς τὸν Ματωλάκη εἶπε ὅτι ἡ «Γαλασι» τὸν φιλεῖ.

Σὺς λυποῦμαι, φίλε Σταμουῆν. ἄλλ' εἶθε νὰ ἀποδῇ εἰς καλὸν ἢ στέρησις αὐτῆ.

ΙΔΡΥΣΙΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ",
ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ Νεολογοῦ Πέραν, ὁδὸς Κιουτσούκ-Χενδέκ, ἀριθ. 29 καὶ 31.

Ὁ γνωστὸς τῶν Μουσῶν θεράπων καὶ τῶν γραμμάτων κρατερός ἀγωνιστὴς κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ, πρῶτον γυμνασιάρχης καὶ διευθυντῆς τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ Διδασκαλείου, νῦν δὲ δημοσιογράφος ἐν Κωνσταντινουπόλει, τιμῶν τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ τῆς ὁποίας διετελεῖ καὶ συνεργάτης πολῦτιμος, εὐχρηστῆθη νὰ ἀνελθῇ τὴν ἀντιπροσωπείαν αὐτῆς καθ' ὄλην τὴν Τουρκίαν, τὴν Ἀνατολικὴν Ρωσλίαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν.

Ὁ κ. Σαμαρτσίδης ἰδρύει πρὸς τοῦτο ἴδιον Γραφεῖον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ἐν τῷ Γραφεῖῳ τοῦ Νεολογοῦ (Πέραν, ὁδὸς Κιουτσούκ-Χενδέκ, ἀριθ. 29 καὶ 31) πρὸς τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται δι' ἐγγράφην συνδρομητῶν πάντες οἱ ἐν ταῖς ἀνωτέρω χώραις κατοικοῦντες, ὅσοι δὲν ἔχωσι πρόχειρα τὰ μέσα τῆς ἀπ' εὐθείας ἀποστολῆς χρημάτων εἰς Ἀθήνας.

Οἱ εὐρασκόμενοι εἰς μέρη τῆς Ὀθωμανικῆς Ἐπικρατείας συγκατανοοῦνται μετὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μόνον διὰ τῶν Ὀθωμανικῶν ταχυδρομείων, δέον εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ νὰ προσθέτωσι καὶ ἐν τέταρτον ἀγοροῦ μετρίτι διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τοῦ μέρους τῶς διαμονῆς των ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τῆς συστάσεως ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ἱκανοποιῦμεν τὴν ἐπιθυμίαν πολλῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν ἐν Ἀνατολῇ, διὰ τὰς ὁποίας δύσκολος ἦτο ἡ ἀπόκτησις τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ ἕνεκα τῶν ὑφισταμένων ταχυδρομικῶν δυσχερειῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

124. Αεξίγριφος.

"Ενα κάτω κ' ένα ἦτα κ' ἀκρωτήριον μαζί
Κάμουν κάτω τι πού λάμπει πλὴν ὄλιγη ὄρακ' εἶ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδωμίου Πατισσοῦ.

125. Στοιχειόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου εἰς τὰς θεὰς ἐὼν ζήτης θὰ εὔρη.
Τὸ δευτέρον μου ἄθος τι, ὅπερ, πιστεύω, ἐσῦρε.
Τὰ δύο ταῦτα, φίλε μου, ἐάν εἰς ἓν συνδέσῃ,
Ἐνδοξον ἀκρωτήριον εὐθὺς θ' ἀποταλέσῃ.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναστάσιου.

126. Στοιχειόγραφος.

Τὰς ἀπολαύσεις κ' ἠδονὰς ἐγὼ ἐξαπαλίζω.
Ἄν κόψῃς τὸ κεφάλι μου ἔς τὰ νέφη προσταγίζω.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Πάργου.

127. Στοιχειόγραφος.

Διώτῃ καὶ καὶ βέλε νῦ
Καὶ ἀμείως θὰ φανῇ
Πῶς ἐμφαίνει τὸ σπιτάκι
Ἐ τὸ γυαλένιο ποτηράκι.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μουσουργου.

128. Στοιχειόγραφος.

Ἐ τὴν Ἑλλάδα βασιλεῖα μ' εἶχε στείλῃ ὁ Θεός.
Εἰς τὰ χρόνια τα καλὰ.
Ἄν μου λείψῃ ἓνα γράμμα τότε μένει ὁ λαός
Δίχως νάχῃ βασιλεῖα.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κάλχωντος.

129. Κυθόλεξον.

Εἰμ' ἐντόπιον τῶν ζῶων τετραπόδων καὶ ἀνθρώπων.
Ἐγὼ πάντοτ' ἐπιτεῖνω καὶ χαίρῃς μεγάλου κόπον.
Πλὴν ἐγὼ ἐναντιοῦμαι τὰς ἐνοίας μεταβάλλον.
Ἐγὼ τρέχω καὶ ποίεω δίχως θόρυβον καὶ σάλλον.
Ἄν τὰ τέσσαρα ἐν τάξει ἔς τὸ χαρτὶ τοποθετήσῃς
Τὸ κυθόλεξον θὰ λύσῃς.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολυγάρου.

130. Συλλαβικῶν τρίγωνον.

Βασιλεὺς εἰς τὴν ἀρχαίαν τῆς Ἑλλάδος ἐποχῆν.
Δι' ἐμοῦ ὁ κόσμος ἔλος ἀπ' τὸν θάνατον ἐσῴθη.
Ἐγὼ κάποτε σὰς φέρω ὑγρασίαν καὶ βροχῆν.
Καὶ τὸ τρίγωνον μ' ἐμένα εὐτυχῶς ἐπερατόθη.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κίρατος τοῦ Εὐλείνου.

131. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΔΗΚΚΟΡΕΣΣ σχημάτισον σταυρὸν
ἐκ τῶν ὀνομάτων δύο ἐντόμων.

132. Αἰνεῖγμα.

Ἄπ' ἔξω εἶμαι κόκκινη καὶ ἄσπρα φύλλα ἔχω,
Γεννῶμαι ἐντὸς τῶν Ἀθῶν καὶ εἰς τὸν κόσμον τρέχω.
Ζωὴν δὲν ἔχω πλὴν μιλῶ, γελῶ καὶ συμβουλεύω.
Τοὺς ἀγαπῶ τοὺς φίλους μου, καὶ δίλους τοὺς κατρώω.
Ἐστὴν ὑπὸ Π. Ἰεροκράτους.

133—134. Φωνηεντόγραφος.

Τῇ βοήθειᾳ τῶν κάτω συμφωνῶν νὰ σχηματισθῶσι
τέσσαρες λέξεις προστιθεμένου ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φω-
νήεντος εἰς ἐκάστην λέξιν τρίς. Ἡ τάξις τῶν συμφωνῶν
δύναται νὰ μεταβληθῇ· αἱ δὲ εὐρηθησόμεναι λέξεις σημαί-
νουναι τὰ ἑξῆς :

- 1) Χερσόνησον τῆς Ἀμερικής. 2) Ἐπαρχίαν τῆς Ἑλ-
λάδος. 3) Ὀπλον ῥόδου. 4) Ἄτυχῃ θυγατέρα τοῦ
Πριάμου.

α') ΣΑΚ. β') ΦΡΓ. γ') ΘΚΝ. δ') ΣΚΑΡΝ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βλασιφοροῦ.

137—140. Μεταμορφώσεις.

- Α.) Τὸ Ἄλφα δ' ἔξ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Βῆτα.
- Β.) Τὸ Βῆτα δ' ἐπὶ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Γάμμα.
- Γ.) Ὁ Νίκος διὰ τεσσάρων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ
Παῦλος.
- Δ.) Τὸ ὄς δι' ἐπὶ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ αἶψ.

141. Φύρδην—μίγδην.

Λολάσκιε ἰο ἰνδοίραμη σῶπ νίεε ἱε σορνιροῦ.
Νεῶ ἐντοσχάρου ἡ ἡμ σουδέλω εσώλιφου.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χρυσοστράτιδος Ἀργειοῦ.

142. Ἀπροσδόκητον.

Πότε ὁ λύκος δὲν τρώγει τὰ πρόβατα ἐνῶ εἶνε ἐμ-
πρὸς του ;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Βόρονος.

143. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσιν τὸ ὄνομα συζύγου ἀρχαίου βασιλέως.
1) Κράτος. 2) Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3) Ζῶον τετρά-
πόδον. 4) Νῆσος. 5) Θεά.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Τέλλου.

144. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι τὸ ὄνομα θηρίου.
1. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2. Ὄνομα γυναικός. 3. Ὁ
ἀειμμένος μὲ εὐσίαν τινα παραγομένην ὑπὸ χρησιμωτά-
των ἐντόμων. 4. Πτηνόν.
Ἐστὴν ὑπὸ Ὀλυμπίας Σωτηροπούλου.

ΛΥΣΕΙΣ

ἐκ τῆς ἐπιλογῆς τῆς 15 Ἀπριλίου πνευματικῶν ἀσκήσεων.

43. Ἄστραπὴ (ἄστρα, π). — 44. Χαλῶνῃ, βελόνῃ. —
45. Κρίνος.

— 46. ΑΥ—ΣΙ—ΑΣ — 47. ΚΑ—ΣΙ—Ο — ΠΗ
ΣΙ—ΝΙ—ΚΗ ΣΙ—ΔΗ—ΡΟΣ
ΑΣ—ΚΗ—ΤΗΣ. Ο—ΡΟΣ
ΠΗ

— 48. Θεὰ τοὺς τοποθετήσῃ κατὰ τὴν ἑξῆς σειράν : 2
Βουλόρους, 1 Ἑλληνας, 1 Βούλγαρον, 1 Ἑλληνα, 1
Βουλόγ, 1 Ἑλλ., 1 Βούλγ., 2 Ἑλλ., 1 Βουλόγ, 1 Ἑλλ.,
1 Βούλγ., 1 Ἑλλ., 1 Βουλόγ, 1 Ἑλλ., 2 Βουλόγ, 3
Ἑλλ., 1 Βούλόγ. — 49-58. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ
ψηφίου γ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε : γόνυ, παγίς,
γαλῆ, αυγά, γόφος, πύργος γένος, γονεύς, φάρυγγ, —
59. Ὁ λόγος τοῦ τιμίου ἀνθρώπου εἶνε ὄρακος. (Ἡ ἀνά-
γνωσις γίνεται δεξιόθεν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω). —
60. ΔΟΡΚΑΣ (1. Δῆλος. 2. Ὄνος. 3. Ρυγέκρας. 4.
Κροκόδειλος. 5. Ἄλκυον. 6. Συκῆ). — 61. ΠΑΡΔΑΛΙΣ
(1. ἸαΠΑΡχος. 2. ἄΔΑμας. 3. μέΛΙΣσα). —

62. Κῶς
ἢ κοινόν
ὅς οἶκον
ρὶς ἶον
δ ὄς
δς
[Κόσκινον, κοινωτικόν, εἰκό-
νιον, οἰονός, ὄσος, Ὄσσα,
Ἄρης, ῥῆσις, ἶση, οἶκος].

— 63. ΜΕΝΕΛΑΟΣ, ἔλασσον, νομάς, λάμπα, ἔλαμα,
ἔλος, ἔλας. — 64. Παῖς ὧν κόσμος ἔσο, ἠδῶν δ' ἐγ-
κρατής. — 65. Ἡ ὑγία εἶνε τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν ἑξῆς των διευ-
θύνειν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀπάντην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.